

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 819

DE PLAATSERVANGER.

20 cent

Met een ontembare behoefte aan wraak, stormde hij op den man toe.

NIEUWE SERIE

De Plaatsvervanger

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE ERFGENAAM.

Het was op een heerlijken, warmen lentedag, toen twee ruiters langzaam een zandpad volgden, op een paar mijlen afstand van Holbeach, in het Engelsche graafschap Holland.

Nu eens naast de paarden, dan weer ervoor galoppeerde een tweetal prachtige Russische Windhonden die uitgelaten schenen te zijn van vreugde over hun vrijheid en over dien eersten waarlijk schoonen tentedag.

Holbeach is een klein plaatsje, gelegen aan de spoorlijn van Kings Lynn Spalding. Het ligt op omstreeks twee uren gaans van The Wash, den diepen, breeden ingang van de Noordzee.

Het zandpad, hetwelk de beide ruiters volgden, in stilzwijgen verzonken volgde den zoom van een uitgestrekt dennenbosch, dat zich ter rechter zijde bevond, terwijl zich links de malsche weiden ontrolden tot aan den horizon vervagend in een blauwen nevel, en schier onmerkbaar overgaande in een rij lage heuvels.

Door het bosch was het stadje onttrokken aan de blikken van de beide mannen, maar zij wisten dat het nabij was. Om het te bereiken, behoefden zij slechts een van de dwarswegen in te slaan, die er door het bosch heenvoerden.

Links evenwel ontwaarde het oog eenige verspreid liggende boerderijen de meeste omringd door hooge opgaand geboomte, meestal koperbeuken, populieren of kastanjeboomen.

Maar dit alles overheerschend verhief zich op een lagen heuvel „De Zilverbeuken” zooals de naam was van het prachtige heerenhuis, dat zich sedert eenige eeuwen in het bezit bevond van het geslacht Hamilton-Branton.

De laatste telg van dat geslacht, James Branton, zeventiende hertog van Queensberry, graaf van Cilmount was een jaar tevoren plotseling overleden, en dit had heel wat beroering te weeg gebracht onder zijn pachters, ja onder bijna de geheele bevolking van Holbeach, want schier allen hadden daar op de een of andere wijze iets uitstaande met de bewoners van het oude slot, dat zich daar zoo trots verhief, omringd door zijn heerlijk park, waarin vooral het bosch prachtige zilverbeuken beroemd was. Het waren deze beuken, waaraan het kasteel, toen het anderhalve eeuw geleden bijna geheel herbouwd werd, zijn naam te danken had.

De oude graaf was een knorrig, eenzelvig man geweest, die alleen maar omgang had met den dokter, den notaris, en een zijner burens, Sir Tyndale, sterk verarmd door den oorlog, maar altijd vroolijk, een man die van een goed glas wijn hield en van een gepeperde anecdote, sterk als een stier, ondanks zijn zestig jaren, met een rood, verbrand gelaat, buitengewoon driftig maar met een hart van goud, zooals dat dikwijls bij driftkoppen voorkomt.

Er hadden geregeld kaartavondjes plaats op het stille, voor den bewoner veel te grootte kasteel.

Want gravin Mary was reeds tien jaren geleden gestorven. Men fluisterde van hartzeer. Luid zou men dit nooit hebben durven zeggen en zeker niet in de buurt van den zwijgzamen, nu en dan heftig opvliedenden graaf.

Ja, stil was het de laatste jaren wel geweest, daar boven op dien lagen heuvel! De twee oude menschen hadden er bijna geheel alleen gewoond, met enkel als afwisseling nu en dan het bezoek van een broer, een neef of een paar vrienden.

Het personeel was juist groot genoeg om te voldoen aan de behoeften van de twee eenzame lieden. Trouwens, bijna het geheele jaar door waren zeker negentienden van de kamers gesloten, de meubelen waren er met hoezen overtrokken, en niemand zette er ooit een voet, behoudens een enkele week in het voorjaar, als die vertrekken gelucht werden.

Er was een zoon geweest, maar dat was lang geleden. Iedereen in het dorp wist, dat er iets met hem gebeurd was, maar ook hierover praatte men slechts op gedempten toon en met schuwe, verlegen blikken.

Overigens is het bijna zeker, dat niemand van de bewoners het juiste wist.

Maar dit stond vast — kort na het uitbreken van den wereldoorlog was die zoon, Douglas Branton, eensklaps verdwenen. Hij was toen student, en niet veel ouder dan 18 jaar. Op een zekeren dag zag men James, zijn vader, met een vertrokken wit gezicht rondloopen, en met zulk een woeste uitdrukking in de oogen, dat zelfs zijn moedigste pachters hem niet durfden naderen. Dienzelfden dag zag men gravin Mary, met een gelaat dat uit marmer gehouden scheen, langzaam door het park dwalen, alleen maar vergezeld door haar trouwen wolfshond, een reusachtig dier, dat niemand liet naderen, dien het niet heel goed kende.

Drie dagen later was graaf James zich gaan aanmelden bij het regiment, waarvan hij destijds majoor was geweest. Hij had zijn pensioenreeds een jaar tevoren aangevraagd, en het kostte hem daarom zelfs eenige moeite, weer in actieven dienst te worden gesteld. Maar hij hield aan, en een week later lag hij met zijn ouden troep ergens in de modderige loopgraven van Vlaanderen.

Een half jaar later was hij bevorderd tot kolonel en toen werd hij vrij ernstig gewond door een verdwaalden kogel uit den mitrailleur van een vliegmaschine en moest zich terugtrekken nu echter voor goed.

Dit alles wist men zeer goed in Holbeach.

Evengoed als men wist, dat de zoon Douglas niet was teruggekeerd. Wel gingen er geruchten, dat hij dienst had genomen bij de troepen, die op Gallipoli heldhaftig maar vruchteloos streden tegen de Turken.

Dan liep er ook een geheimzinnig verhaal, volgens hetwelk de jonge man, die alle bezittingen, den titel en het fortuin had moeten erven, op een zeer donkeren nacht een onderhoud had gehad met zijn moeder, die den volgende dag stiller en bleeker dan ooit rondging door het park met den Ierschen wolfshond aan haar zijde.

De wreede oorlog was geëindigd, het was nu al lang vrede, bijna tien jaren waren er voorbij gegaan, sedert Douglas was vertrokken, zijn moeder was in dien tusschentijd gestorven, en nog altijd was hij niet teruggekeerd.

Hij was er ook niet, toen de oude graaf heenging, terwijl zijn broer aan zijn bed zat en zijn hand vasthield. Ook zijn trouwe vriend de dokter was er, die met een bleek gelaat terzijde stond, machteloos om den dood weg te houden van zijn prooi. Het was een kwaal, waartegen geen kruid gewassen was. Tegen het einde ijde de oude man en riep herhaaldelijk den naam van zijn eenigen zoon. Misschien vervloekte hij wel zijn trots, misschien had hij bitter berouw. Het was een vreeselijk heengaan.

Dit alles was nu bijna een jaar geleden, het slot werd tijdelijk bewoond door Percy Cilmount, den broeder van den overledenen landeigenaar, die echter spoedig weer zou moeten vertrekken. Overal hadden oproepingen in de bladen gestaan, rondgezonden door Notaris Belford en het zou niet lang meer duren of de wettelijke termijn zou verlopen zijn, en Henry, de zoon van Sir Percy zou in aanmerking komen, later in het bezit te geraken van het prachtige langgoed, en van den titel, als eenig rechthebbende.

Misschien dachten de beide ruiters wel aan dit alles, toen zij daar zoo zwijgend naast elkander voortreden, den blik gevestigd op de prachtige beuken, die zich terzijde van het huis verhieven, en waarvan de kruinen bijna tot aan het dak reikten.

De jongste van het tweetal hield zijn paard een oogenblik in, keek naar het slot, en zeide toen, zich tot zijn metgezel wendend:

— Het zou zonde zijn, Raffles, als dat prachtige bezit in handen geraakte van dien man, die het niet waard is!

— Voorloopig komt het in het bezit van den broeder, gaf John Raffles ten antwoord en van hem heb ik weinig kwaads gehoord, Brand, hetgeen tegenwoordig al heel wat wil zeggen! Hij is een landedelman van het oude slag. Het

is alleen maar de vraag, of hij zulk een uitgestrekte bezitting goed zal weten te beheeren. Dat is een gevolg van onze eigenaardige wetgeving. James Branton, die verleden jaar stierf, had te beschikken over dat prachtige huis daar, een heerlijk park ongeveer duizend hectaren vruchtbare weide en boschgrond en een fortuin, dat op zes millioen pond wordt geschat. En zijn eenige broeder, die maar een jaar jonger is, bezit slechts een paar morgen grond, heeft den gravelijken titel niet, en moet tamelijk hard werken om rond te komen! Hij is eigenlijk niet meer dan een keuterboertje, vergeleken bij den dooden landedelman! Was hij een jaar eerder geboren, dan zijn broer, dan zou het juist andersom zijn geweest!

De groote avonturier zweeg, liet zijn blikken eens over de omgeving dwalen, en spoorde toen zijn metgezel tot wat meer haast aan.

— Wij zullen er dezer dagen nog wel eens een bezoek brengen, Brand, al is het dan niet onder den naam, dien de politie niet zonder afschuw uitspreekt! Dichson, de trainer zal ons met ongeduld wachten!

Brand gaf geen antwoord, maar glimlachte.

Raffles en hij hadden juist een vrij opwindende onderneming achter den rug, die zelfs hun leven had bedreigd, en het verheugde hem, dat zij nu eindelijk wat rust konden nemen op het landhuis van Raffles, dat hij reeds drie jaren eerder gekocht had onder den naam, dien hij te Londen steeds voerde — Lord William Aberdeen.

Het bezit was niet zeer groot, wat het huis betreft, maar prachtig gelegen, op slechts een mijl afstand van het stadje, en het bezat een zeer groote weide, uitstekend geschikt als oefenterrein voor de twee renpaarden die Raffles op dit tijdstip in eigendom had.

Zijn Trainer Dichson had het dus niet al te druk, en kon al zijn aandacht wijden aan „Darling Tiffy” de zilverbles, een fraaie merry, waarvan veel werd verwacht.

Dichson bewoonde een afzonderlijk huisje vlak naast de stallen, die pas onlangswaer gebouwd aan het einde van het weiland, en het was daarheen dat de twee vrienden als besluit van hun morgenrit op weg waren.

Zij hadden nu „de Zilverbeuken” reeds achter zich gelaten. Het zandpad verbreedde zich en ging aan den hoek van het bosch over in een verhard en kleiweg, die tusschen het lage akkermaalshout heen liep, in de richting van Holbeach.

En aanstonds kregen zij het aardige plaatsje in het oog, zoo als het daar lag, op den bodem, van een vallei, als in een bed van groen, en overstraald door de lentezon.

Het aardige kerktorentje boorde zijn spits koket in de blauwe lucht en de zon deed het pas vergulde haantje schitteren.

Maar reeds sloeg Raffles weer een anderen weg in, en het plaatsje verdween weder spoedig uit het oog, toen zij een hollen weg binnenreden, met wilgen beplant, en die recht uitliep op den straatweg, en als zij dien volgden, zouden zij binnen tien minuten „Creston Hall” hebben bereikt, zooals het landhuis van Raffles heette.

Reeds konden zij aan hun rechter hand het pannendak zien van Dichsons huisje.

Maar iets anders leidde hun aandacht af.

Op den straatweg kwam hen een rijtuig tegemoet rijden.

Zij herkenden het voertuig aanstonds. Het was de cabriolet van Notaris Belford, bespannen met den ouden schimmel.

Het was een van de eigenaardigheden van den braven notaris, dat hij niets wilde weten van het moderne, vlugge vervoermiddel, dat auto heet, en zijn oude koetsier, vergrijsd in zijn dienst, deelde dien afkeer. En toch was hij zeker rijk genoeg, om zich desnoods een Rolls Royce te kunnen aanschaffen!

Maar hij verzekerde steeds, dat hij volstrekt geen haast had, dat de cabriolet goed veerde, dat de schimmel nog sterk genoeg was, en dat hij ziek werd van de lucht van de benzine en de uitlaatgassen.

Raffles kende den goeden notaris slechts oppervlakkig, maar toch voldoende, om telkens een groet met hem te wisselen, als hij hem tegen kwam. Nog pas een week geleden had hij een beleefdheidsbezoek bij hem afgelegd, den dag na zijn komst op Creston Hall.

De notaris was een overtuigd vrijgezel, hield er slechts drie bedienden op na, waaronder een voortreffelijke keukenmeid de voornaamste plaats in nam, verheugde zich in het bezit van een beroemden wijnkelder, en was zeer trots op zijn verzameling oude munten. Wat zijn persoon betreft was hij een lang, kaalhoofdige man, van iets meer dan zestig jaar, en droeg geheel en al het stempel van zijn beroep, met zijn ouderwetsche bakkebaardjes, zijn bril met gouden montuur, zijn schildpadden snuifdoos en zijn kleederen, — waaronder nooit ontbrak een lange, zwarte gekleede jas, een kleedij, zelfs niet bij het golfspel.

De weg was tamelijk smal, en Raffles en Brand gingen achter elkander rijden om vrijen doortocht te laten aan het zonderlinge, schommelende vehikel, met den ouden koetsier op den bok en den kopschuddenden schimmel ervoor.

Maar juist even voor zij elkander zouden

passeeren, brak de staatriem van het oude tuig, dat zeker wel een kwart eeuw dienst had gedaan, en Bill, de oude koetsier, hield het paard met een soort van boosaardigen schreeuw in, zei iets tot den notaris, die verschrikt overeind was gerezen, en wikkelde de teugels om zijn zweep in den koker. Brommend en verstoord klauterde hij van zijn bok af, juist toen Raffles en Brand voorbijgingen.

De scherpe oogen van Raffles hadden gezien wat er haperde, en hij vroeg, zijn hoed lichtend :

— Kan ik soms U van dienst zijn, Notaris !

— Wat er aan dit paard te doen valt dat kan ik wel alleen doen ! bromde Bill de koetsier grof, terwijl hij een ravelig stuk touw uit zijn zak te voorschijn haalde.

— Je kon wel een beetje beleefder zijn, Bill, berispte hem zijn meester.

— Laat ieder zich dan maar met zijn eigen bemoeisel bemoeien ; verweerde de oude koetsier zich humeurig. Ik weet ook nog wel, hoe je een paardentug moet repareeren.

— Daarvan ben ik overtuigd, vriend ! zeide Raffles glimlachend, en in het minst niet beleedigd. Oudgedienden hadden nu eenmaal van die eigenaardigheden.

— Hij verdient het niet, Mylord, dat gij hem nog verdedigt. zei de notaris met een knip-oogje, hij is een lastige oude vent. Ik denk, dat ik hem binnen kort weg doe, tegelijk met deze schommelwieg, en den ouden schimmel — en mij een auto aanschaf ! Wat denkt gij van het weer ?

— Wel, wat zou ik er anders van denken, dan dat het voortreffelijk is ! gaf Raffles ten antwoord. Overigens, men behoeft maar naar Uw opgewekt gezicht te zien, om te weten, hoe warm de zon is, en hoe geurig het windje !

— Zoo, is dat aan mijn gezicht te zien ? herhaalde notaris Belford grinnikend. Wel mogelijk ! Maar dat is het toch niet alleen ! Gij ziet hier een gelukkig, opgewekt man voor U, Mylord, en als gij hier nog eenigen tijd blijft, dan zult gij wel begrijpen, waarom ik zoo tevreden ben. Maar komaan, wat zou ik er ook een geheim van maken, over een paar dagen is het toch algemeen bekend en de voorbereidselen voor de ontvangst kunnen toch onmogelijk verborgen blijven.

— Voor de ontvangst ? herhaalde Raffles. Komt er een nieuwe heer op „De Zilverbeuken”.

— Niet een nieuwe heer, mylord, maar die heer, die er van rechtwege thuis hoort, riep de notaris opgetogen, en zijn groote kinderlijke blauwe oogen schitterden achter de fonkelende brillenglazen. Douglas Braton is terug gevonden !

De beide vrienden slaakten tegelijkertijd een

uitroep van verrassing.

Zij wisten genoeg van de gebeurtenissen die er op het groote heerenhuis hadden plaats gevonden om verrast te zijn door dezen plotselingen ommekeer

De brave notaris genoot een oogenblikje van hun verbazing, en ging toen voort

— Het is alles zeer onverwachts gekomen. De nieuwe bewoner las den oproep — ik geef U in tien en te raden, waar, In een achterhoek van Australië, vervande bewoonde wereld, waar bij toeval een van die dagbladen terecht is gekomen !

— Dat is zeker een blijde gebeurtenis ! zeide Raffles met een glimlach. Dat zal hier veel wat verandering brengen, dunkt mij

— Daarvan kunt gij overtuigd zijn, Mylord ! riep de notaris opgetogen uit. Ik ben nu op weg naar het station, om den jongen Douglas te begroeten. Wij zullen dan dadelijk alles regelen, ik moet natuurlijk zijn papieren nazien, en dan zullen wij binnen kort feest vieren op dat huis.

— Komt de jonge graaf alleen terug ? vroeg Brand nieuwsgierig

— Nee — niet alleen ! antwoordde de notaris met een oolijk knip-oogje ! Hij is daarginds getrouwd, gelukkig met een oprechte Engelsche ! En hij brengt haar mede ook ! Hoe is het, Bill, ben je haast klaar met dien staatriem !

— Het zit al lang vast, bromde de oude koetsier, met dat gemis aan eerbied, hetwelk zoo kenmerkend is voor bedienden, die grijs zijn geworden in den dienst van een enkelen meester, en al zijn fouten en goede hoedanigheden hebben teeren kennen.

De notaris liet zich weer op zijn lederen bank neervallen, Bill liet een aanmoedigend geluid hooren, de oude schimmel trok aan, en de cabriolet rolde stationwaarts, en verdween in een stofwolk.

De beide vrienden keken het weggrollende rijtuig een oogenblikje na, wisselden een glimlach met elkander, en spoorden toen hunnen paarden aan, om den verloren tijd in te halen.

Zij hadden bijna het oefenterrein bereikt, zonder dat er een woord gewisseld was, toen Raffles zeide, zijn rechter been over den hals van zijn paard werpend, om zich zoo van het zadel te laten glijden :

— Ja, dat zal hier zeker een groote verandering geven — en hopenlijk een goede ! Ik ben zeer benieuwd, kennis te maken met den jongen graaf !

— Ik ook ! Er zal heel wat aan hem te ontbolsteren zijn ! Men leeft niet voor niets ruim tien jaar in de binnenlanden van Australië !

HOOFDSTUK II.

KENNISMAKING.

De mare van de terugkeer van den verloren zoon had inderdaad grooten indruk gemaakt op de bevolking. Ofschoon Raffles en Brand met geen enkel woord van die gebeurtenis gerept hadden, zoo was het bericht toch als een loopend vuurtje niet alleen door het kleine plaatsje gegaan maar had ook reeds de ronde gedaan in den verren omtrek.

Een paar inwoners van Holbeach hadden den ouden notaris op het kleine, zonnige perron gezien van het stationnetje, waar hij ongeduldig heen en weer liep, tot de trein uit Kings Lynn binnen stoomde. En even daarna hadden zij hem gezien, druk en opgewonden pratend met een knappen, donkeren jongen man, die in gezelschap was van een rijzige, mooie vrouw, niet heel veel jonger dan hij.

En waarschijnlijk hadden zij in het langsloopen gehoord, hoe de notaris die een luide stem had, en de hand van den weergekeerden zoon van zijn ouden vriend maar niet scheen te willen loslaten, hem herhaaldelijk aansprak met den naam van graaf Douglas, dien zij zeker nog niet vergeten waren!

Dien zelfden middag reeds zou er trouwens geen sprake meer kunnen zijn van eenige geheimhouding.

Want een heel legertje arbeiders was toen reeds naar „de Zilverbeuken” getrokken, waar al spoedig het geklop van hamers en het geknars van zagen klonk.

Den volgenden morgen trok een heele stoet verhuiswagens door het monumentale hek, en de inhoud daarvan werd door rappe handen naar binnen gedragen.

Sir Percy was reeds vroeg in den morgen heengegaan, na een hartelijk afscheid van zijn

neef, daar zijn tegenwoordigheid dringend op zijn eigen, kleine bezitting vereischt werd. Hij zou echter zoo spoedig als hij kon terugkeeren, teneinde zijn neef op de hoogte te brengen van den toestand van zaken, voor zoover die den landbouw betrof, en den toestand van bosschen en weidegronden.

De formaliteiten hadden slechts een korten tijd geëischt. Twaalf jaar geleden, was Douglas niet zoo overhaast vertrokken, of hij had alle documenten kunnen medenemen, die later voor hem van belang konden zijn — zijn geboortebewijs, zijn inschrijving op de universiteit; zijn militair zakboekje, de beenen identiteitspenning; een loffelijke vermelding wegens heldhaftig gedrag op Gallipoli en een vestigingsbewijs voor Australië waren er later bij gekomen.

Ondanks dit alles mocht het voor den jongen graaf een geluk heeten, dat hij nooit zijn naam veranderd had, hetgeen de nasporingen zeer bespoedigde. Er werden voor alle zekerheid nog enkele telegrammen gewisseld met den commandant van de afdeeling „A.N.Z.A.C.S.” het Australische korps, waarbij Douglas dienst had gedaan, en met de autoriteiten te Sydney, en vier dagen na zijn aankomst, kon Douglas Branton, die voortaan graaf van Cilmount zou heeten, met zijn jonge vrouw zijn intrek nemen op het eeuwenoude kasteel van zijn voorouders. Tot dat oogenblik had hij bij den vriendelijken notaris gelogeerd, die hem niet wilde loslaten, ofschoon graaf Douglas er zelf op had aangedrongen, teneinde hem geen overlast te veroorzaken, zijn intrek te nemen in een van der groote hotels, die Holbeach rijk is.

Het geheele plaatsje was het er spoedig over eens, dat de jonge landheer een zeer prettigen

indruk maakte, met zijn zwart haar, zijn grijze oogen, en zijn licht gebruind gelaat. Hij reed uitstekend paard, hij maakte nu en dan eens een praatje maken met zijn pachters, hij leek eenvoudig en alles behalve trots te zijn.

Zijn jonge vrouw zag men in die dagen weinig. Eenmaal reed zij in een prachtige, fonkelnieuwe auto door de stad, zelfs achter het stuurwiel gezeten, en met een vaart, die menig politie-agent heel even de wenkbrauwen deed fronsen heel even, omdat men van de vrouw van den landheer, van wien honderden afhankelijk zijn, wel wat door de vingers moest zien.

In den morgen van den vijfden dag zag men man en vrouw te paard langs de akkers rijden, waar de werkzaamheden reeds in vollen gang waren, en waar het graan langzaam begon te rijpen.

Het was op dienzelfden dag, dat Raffles het besluit nam, de verplichte beleefdheidsvisite te gaan afleggen in gezelschap van Brand.

Zij waren met hun auto gekomen, en een nieuwe bediende opende de zware buitendeur voor hen, liet hen binnen, en kondigde het bezoek aan.

In een der salons gelijkvloers, die van nieuwe meubelen voorzien bleek te zijn, troffen zij Douglas en zijn jonge vrouw aan, en als eenige bezoeker de oude notaris.

Het kwam Raffles voor, dat zijn komst als een soort van opluchting werkte. Naar het scheen had het gesprek geen al te vlot verloop gehad. De jonge graaf scheen in andere dingen belang te stellen, dan die den notaris interesseerden, en over de gebeurtenissen tijdens den oorlog was men nu reeds uitgepraat.

Douglas kwam met uitgestoken handen op Raffles toe, en riep:

— Dat is een goede gedachte van U, Lord Aberdeen, om ons te komen opzoeken! Joan, dit is Lord Aberdeen, een onzer burens, van wien de notaris ons reeds verhaald heeft! En dit is mijnheer Brand, als ik mij niet vergis.

De jonge vrouw, die eveneens dadelijk was opgestaan, kwam naderbij.

Voor het eerst zag Raffles den nieuwen bewoner van het kasteel van dicht bij en in het volle licht van een schitterenden lentedag.

En hij moest erkennen dat hij knap was, met zijn lange gedaante, zijn krachtige schouders, zijn gebruind gelaat en zijn welig, glanzend zwart haar.

De oogen kon hij niet dadelijk thuis brengen, zooals men dat noemt. Hun hoofdkleur was ongetwijfeld grijs, maar zij konden eensklaps donkerder worden als hun bezitter zich ergens over opwond.

De jonge vrouw bleek heel zwijgzaam te zijn,

slechts nu en dan mengde zij zich in het gesprek, dat in hoofdzaak over paarden, de aanstaande Derby, den stand van het gewas en voorvallen uit het leven van Douglas.

Zij was mooi, ongetwijfeld — maar het was de schoonheid van een pop, koud en zielloos. De weinige woorden, die zij sprak gaven Raffles spoedig de overtuiging, dat zij of een Iersche, of een Amerikaansche was. Het bleek dat Douglas haar in Australië had leeren kennen. Zij was de dochter van een der grootste ranch houders in de provincie Victoria, die over meer dan tachtig-duizend stuks vee beschikte.

Over het verleden sprak niemand.

Een enkele maal had notaris Belford, die er vrij stil bij zat, een korte opmerking gemaakt en over de vader van Douglas gesproken.

Maar deze had dadelijk zijn fraaie wenkbrauwen gefronsd op zijn lippen gebeten, en was onmiddellijk van onderwerp veranderd.

Het was maar al te duidelijk, dat hij nog steeds dacht aan dat afschuwelijke tooneel, waarvan niemand ooit het ware had geweten, maar zijn vertrek uit het ouderlijk huis tengevolge had.

In den loop van het gesprek vroeg Raffles:

— Denkt gij hier den geheelen zomer te blijven, graaf?

De jonge man maakte een gebaar van schrik en antwoordde:

— Lieve hemel, neen! Waar denkt gij aan? Ik wil niet ontkennen dat het hier heel mooi is, en ik vind het een prachtige streek, werkelijk, evenals mijn vrouw, maar het is tamelijk saai! Zoodra hier alles geregeld is, denken wij naar Torquay of Fallmouth te gaan — een of andere mooie badplaats!

De notaris hief het grijze hoofd op en zei, met een zweem van verwijt in zijn stem:

— Ik zou gedacht hebben, mijn waarde graaf, dat gij wat meer liefde zou koesteren voor de streek, waar gij toch gevoren zijt, gij spreekt erover, als of gij hier als vreemde komt!

— Ik heb geen reden om er zoo verzot op te zijn, notaris, en gij weet heel goed waarom! zeide de jonge graaf norsch. En ik blijf dus bij mijn plan — nog hoogstens een maand, tot het volop zomer is, en dan gaan wij op reis, Joan en ik.

— Het is hier om te sterven zoo vervelend, zeide de jonge gravin met een kwijnende stem. Douglas heeft volkomen gelijk. Ik zou het hier zeker niet den geheelen zomer kunnen uithouden!

— Gij hebt immers bij de „A.N.Z.A.C.S.” gediend, vroeg Raffles plotseling, als om een einde te maken aan een onderwerp dat den graaf niet scheen te bevallen.

— Ja, — kort na het begin van den wereldoorlog! Ik nam dienst als vrijwillige. Het was een hondenleven, dat verzeke ik U! Zijt gij er ook bij geweest, Mylord?

— Ja, — maar mijnhaar Brand en ik hebben het niet verder gebracht dan Vlaanderen, antwoordde Raffles glimlachend, wij waren bij een der vliegercorpsen.

Een bediende kwam ververschingen rondbrengen.

Eeven stakte het gesprek.

Raffles keek rond, en zag door een der breede, hooge, fraai gebeeldhouwde deuren een stuk van het nevenvertrek, dat blijkbaar als schildrijngalerij was ingericht.

Hij zag schuinslangs een paar groote doeken in zwaar vergulde lijsten, die zijn aandacht trokken.

Hij zette het glas Cherry neer, stond op, en liep naar de tusschendeur.

Inderdaad stond hij aan het begin van een langwerpige vertrek, dat helder verlicht was.

Langs den eenen wand, tegenover het raam, vier in getal, hingen meer dan twintig schilderijen, en het geoeffend oog van Raffles ontwaarde tusschen al die portretten een zekere familie-gelijkenis. Verreweg de meeste waren door groote kunstenaars geschilderd, en vertegenwoordigden een groote waarde.

Reeds de eerste Queensberry had zijn portret latenschilderen, ten voeten uit. Hij was afgebeeld in zijn wapenrusting, den ijzeren helm onder den arm gekneld en de vrije hand rustend op den knop van zijn geweldigs slagzwaard. Dit schilderij dateerde van het midden der 15e eeuw en vervolgens waren alle Queenberry's en Cilmount's die zich naam hadden gemaakt, daar afgebeeld. De oude graaf James die een paar jaar geleden gestorven was, was de laatste. Er waren ook eenige vrouwenportretten bij, de moeder van graaf Douglas echter ontbrak.

En al die mannen vielen op door het ravenzwart van hun haar, door hun grijze oogen, en door den edelen vorm van den wat te grooten neus, die getuigde van wilskracht, ja eerder van koppigheid.

Hij liep vol bewondering langs alle schilderijen, en toen hij terugkeerde, maakte notaris Belford juist aanstalten om afscheid te nemen.

— Wel, wat zegt gij van de verzameling? Kendet gij haar niet? vroeg Douglas.

— Neen, ik had nog niet het genoegen, die zaal ooit te betreden, graaf, ofschoon ik het voorrecht had, Uw vader een paar malen te bezoeken.

— Gij hebt hem gekend? vroeg Douglas levendig.

— Slechts heel oppervlakkig! Ik kom hier maar zelden. Londen is mijn woonplaats.

— Dan zijt gij te benijden, Mylord! zeide Joan met een zucht. Ik verlang er erg naar, om ook in Londen te wonen!

— De zomers zijn er niet altijd even prettig, gravin! zeide Raffles. Het is waar, dat de winters veel goed maken! Notaris, als gij er niets op tegen hebt, zullen Mijnheer Brand en ik U vergezellen!

— Gaat gij reeds heen? vroeg Douglas, wat teleurgesteld naar het scheen. Gij zijt hier nauwelijks een half uur!

— Wanneer gij het toestaat, hoop ik mijn bezoek te herhalen — Ik zou gaarne die prachtige schilderijen nog eens goed willen bestudeeren! De familie-gelijkenis mag opmerkelijk heeten, tot in de verste eeuwen toe!

— Ik vrees dat gij U dan wat zult moeten haasten! riep Douglas uit. Want ziet gij, ik ben voornemens, de verzameling van de hand te doen!

— Van de hand te doen! herhaalde Raffles vol verbazing? Dat kunt gij niet meenen! Niet alleen is de verzameling uit een oogpunt van kunst bijna onbetaalbaar, maar zij moet voor U ook de grootste waarde hebben als herinnering aan Uw voorouders!

— Douglas haalde de schouders op en zeide, met een glimlach, die al zijn prachtige tanden ontblootten:

— Misschien voel ik een beetje te modern, Mylord, maar ik zie dat anders in! Die schilderijen hebben werkelijk veel meer waarde voor kunstkenner en liefhebbers van historische herinneringen.

De notaris stond al bij de deur en vroeg van daar op een toon, die Raffles niet van hem kende:

— Gaat gij mede, Mylord! Mag ik misschien om een plaatsje in Uw auto verzoeken, ik ben te voet gekomen en voel mij wat vermoeid!

— Ik ben geheel tot Uw dienst, notaris! antwoordde Raffles haastig.

— Ik geloof dat die goede Belford een beetje boos op mij is, omdat ik die oude doeken wil verkoopen! zeide Douglas lachend. Wat zal hij wel zeggen als ik hem eens vertelde, dat ik mij van het heele landgoed wil ontdoen.

De notaris werd bleek, kwam weer een stap de kamer in, en zei met een stem, die trilde van ontroering:

— Dat kan je geen ernst zijn, Douglas! Mijn God, man bedenk eens dat dit bezit al eeuwen in handen is van je familie. Je zult het niet doen — je mag het niet doen — het is heiligschennis!

Douglas haalde nogmaals zijn sterke schouders

op, en zei, den notaris de hand tot afscheid drukkend :

— Nu, wij zullen er nog weleens over spreken. Tot ziens ! En breng eens wat jonge lui mee uit den omtrek !

Het afscheid was nog al kort, en Raffles nam een eigenaardigen indruk mee van zijn bezoek. toen hij naast den nog altijd zwijgenden notaris de breede trap van zwaar marmer afdaalde. en naar de garage liep, waar zijn auto gestald was.

Brand, die voor zulke zaken een zeer scherp oog had, begreep reeds lang, dat de oude notaris iets op het hart had, dat hem bezwaarde, en zei dus, zoodra de auto naar buiten was gereden

— Ik heb lust om te rijden, waar moet ik U heenbrengen. Belford.

— O, waarheen, je wilt, jonge man, antwoordde de notaris lusteloos. Ten minste, als het voor U hetzelfde is, Mylord, voegde hij er haastig aan toe, als om zich te verontschuldigen. Rijd mij maar naar mijn huis, als dat geen omweg is !

Brand knikte, Raffles en Belford stapten in en de wagen gleed bijna zonder eenig gerucht over den gladden grintweg door het park en langs het hek

En nauwelijks waren zij op den stillen straatweg, of de notaris barstte uit.

— Neen, en duizend maal neen — ik begrijp er niets van ! Hoe is het mogelijk, dat een sterfelijk mensch zoo kan veranderen, als hij van knaap tot volwassen man opgroeit ! Douglas was altijd trots en koppig — maar een edelman tot in de toppen van zijn vingers ! Hebt gij mij stil gevonden, Mylord.

— Nogal ! antwoordde Raffles met een glimlach.

— Dat is ook geen wonder ! want hij was mij al dadelijk op het lijf gevallen met zijn aankondiging, dat hij de familieportretten wilde verkoopen ! Apropos, vindt gij dat hij op een van de Cilmounts lijkt ?

— Niet bepaald treffend, maar toch voldoende, om de verwantschap te constateeren ! antwoordde Raffles.

— Zoo ! Nu, laat ik U dan zeggen, dat Douglas in die twaalf jaren wel sterk veranderd is, ook naar het uiterlijk ! Maar wat zou mij dat kunnen schelen, wanneer hij innerlijk maar dezelfde was gebleven ! Ja, zelfs ondanks zijn verwenschte trots, die hem van huis wegdreef, ondanks de liefde die hij voor zijn moeder voelde en ook voor zijn vader, al zou hij zich geschaamd hebben, om daarvoor uit te komen, vooral na dat vreeselijk tooneel met den ouden man in dienzelfden salon, waar wij nu ontvangen

werden ! Een edelman zeg ik U, van top tot teen ! En nu vroeg de jongen, toen gij wildet heengaan, of gij nog wat zoudt willen blijven — Hij schijnt dus volstrekt niet meer te weten, dat beleefdheidsbezoeken ten hoogste een half uur mogen duren !

— O, maar dat is een onbeduidende kleinigheid, riep Raffles lachend uit. Bedenk eens, wat hij heeft doorleefd ! Op zijn 18e kwam hij bij het leger, en ik kan U verzekeren, dat een strijd op Gallipoli nu juist niet de aangewezen leerschool is, om fijne salonmanieren te verkrijgen. Dit geldt in nog meerdere mate voor Australië ! Wie weet waar hij daar ergens gezeten heeft, na uit den dienst te zijn ontslagen !

— Dat heeft hij mij verteld, gromde de notaris. Bijna altijd in de wildernis ! Daarom heeft hij ook niets van mijn oproepingen gelezen. — Tot het toeval er een in zijn handen bracht.

— Maar dan hebt gij ook geen recht, het zoo verwonderlijk te vinden, als zijn manieren niet geheel en al meer passen in het kader van een oud kasteel !

De notaris gaf niet dadelijk antwoord.

Hij bromde wat voor zich heen, met den gebalden vuist in de palm van de andere hand slaande en viel toen plotseling weer uit :

— Dat is ook maar een onderdeel ! Het zou mij misschien niet eens zijn opgevallen, als hij niet dat ellendige plan had gehad, om de schilderijen te verkoopen ! Dat is geheel en al onbegrijpelijk ! Het valt volkomen buiten zijn karakter, zooals ik dat bij den jongen heb leeren kennen ! En dan dat plan om de heele bezitting van de hand te doen !

— Dat was maar een grap !

— Geloof gij dat ? Daar denk ik anders over ! Dit was niet mijn eerste bezoek. Ik ben er al vaker geweest, al geloof ik niet, dat zijn vrouw erg op me gesteld is. Die kijkt me meestal weg. Maar ik beschouw het als mijn plicht, den jongen wat op de hoogte te brengen van zijn finantieelen toestand. Maar als hij het waagt, het huis en het land te verkoopen — dan wil ik hem niet meer kennen, dan trek ik mijn handen van hem af !

Het bleef een oogenblikje stil in den open wagen, en toen boog de oude notaris zich plotseling naar Raffles toe, liet zijn stem dalen, en zij opgewonden, met een vreemde uitdrukking van woede en onrust in zijn gelaat :

— Ik zal U eens wat zeggen Mylord, en ik doe dat, omdat ik U ken, en weet, wat ik aan U heb — maar zoo waarachtig als ik hier naast U zit — als ik niet zijn papieren in handen had gehad en zijn identiteitsbewijzen zelf had onderzocht, die zonder eenigen twijfel

echt zijn — dan zou ik er aan twifelen, of ik met den waren Douglas Branton te doen hebt. Gij moogt mijn hoofd afslaan, als het niet waar is wat ik zeg!

Het bleef heel even stil, en in die ruischende stilte van den namiddag, op den verlaten weg,

klonken als een zweepslag de woorden van Brand die nog niets gezegd had, en zich nu half omwendde :

— Mij zou het zoo erg niet verwonderen! Douglas is van natuur hoog blond en verft zijn haar.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud.

HOOFDSTUK III.

WAT DE BAND VAN EEN BIJBEL KAN BEVATTEN.

Er waren een paar dagen verlopen sedert Brand zijn opzienbarende mededeeling had gedaan.

Twee malen had Raffles in dien tijd een kort bezoek gebracht bij den notaris, maar met opzet had hij vermeden, zelfs het onderwerp aan te roeren, dat nu zijn geheele aandacht in beslag had genomen.

De brave notaris had echter volstrekt geen aansporing noodig, zelfs geen wenk, en begon beide keeren uit zich zelf over de zaak, die den goeden, ouden man rust noch duur liet, en hem zelfs de slaap dreigde te ontrooven — de allerzonderlingste, bijna ongelooflijke ontdekking, die door den jongen secretaris van Mylord was gedaan — het verbazingwekkende feit, dat Douglas zijn haar verfde.

Maar als Raffles hoopte, dat deze bezoeken hem wat verder zouden kunnen helpen op den weg naar een oplossing, dan vergistte hij zich toch. Want Belford kon alleen maar telkens en telkens weer zijn verbazing, zijn afschuw — en zijn ongelooft te kennen geven.

De papieren, die door den erfgenaam van zijn vriend James waren overgelegd, waren zonder den minsten twijfel echt. Daar aan viel zelfs geen seconde te twijfelen.

Maar als Douglas blond was — dan kon hij ook onmogelijk Douglas zijn. Dus had hij de papieren moeten stelen! Maar waar was dan de ware erfgenaam? Wat was er met hem geschied? Hij had het toch moeten merken, dat hem zijn kostbare papieren ontstolen waren! En hij had dan toch dadelijk moeten begrijpen, dat er van die stukken een schandelijk gebruik zou worden gemaakt!

Hoe kwam het dan, dat hij niet aanstonds handelend was op getreden?

Wat had hem dit kunnen beletten?

Was hij zelf dan geheel onkundig gebleven van den dood van zijn vader?

Of — was hij dood — vermoord misschien?

Over dit alles praatte notaris Belford, terwijl Raffles zwijgend toelisterde, als een belangstellend toehoorder maar die zelf met de zaak niets uitstaande heeft.

Dit kwam echter vast te staan: Douglas was gitzwart, en deze man, de nieuwe bewoner van het oude slot, wie hij dan ook zijn mocht, was van nature blond. Raffles had dit zelf reeds opgemerkt, denzelfden dag, toen Brand zijn opmerking had gemaakt.

Het was bijna onzichtbaar, tenzij men vlak

bij hem kwam staan, en den volgenden dag was het geheel verdwenen — het kleurmiddel was toen zeker opnieuw toegepast.

En de notaris had gezegd, op een klagenden toon:

— En wat moet er nu gedaan worden? Hoe valt het te bewijzen, dat hier een afschuwelijk bedrog heeft plaats gehad? Want dat is geschied, ik kan er helaas niet aan twijfelen! Alles wijst in die richting! Veel zaken, die mij onverklaarbaar bleven, worden daardoor immers duidelijk. Daar was in de eerste plaats de geringe gelijkenis met zijn voorouder

Er is een kleine overeenkomst! was Raffles hem in de rede gevallen.

— Een zeer kleine! was de notaris opgewonden voortgegaan. Wie weet hebben wij hier met een verre neef te doen van wien nooit iemand gehoord heeft! Maar ik ga verder. Die waanzinnige plannen om de prachtige familieschilderijen te verkoopen, worden nu ook verklaard. Hij wil natuurlijk voorkomen, dat men telkens opnieuw die geringe gelijkenis opmerkt tusschen hemzelf en zijn voorouders! Dan die haast om het heele landgoed te verkoopen, en zich ergens te gaan vestigen!

— Dat is inderdaad vreemd! had Raffles moeten toegeven.

— Vreemd? Het is een schandaal! Maar als hij een bedrieger is, dan wordt het duidelijk — hij wil zich zoo gauw mogelijk met die millioenen uit de voeten maken! En dan zijn vrouw — als zij inderdaad zijn vrouw is! Die heeft mij van het eerste oogenblik niet bevallen met haar poppengezicht, haar geverfde lippen en haar hardblauwe oogen, en de hemel weet wat er nu verder gedaan moet worden!

Raffles had den ouden notaris toen den raad gegeven, de zaak voorloopig te laten rusten, totdat er zich iets voor zou doen, waardoor men den bedrieger met kans van slagen zou kunnen ontmaskeren

Immers, da was voor het oogenblik zeer moeilijk!

Aan de echtheid van de papieren viel niet te twijfelen, en hij had ze in zijn bezit gehad. En de bezitter heeft altijd een grooten voor- sprong naar de meening van den wettenmaker!

Het zou moeilijk aangaan, iemand te laten arresteren, alleen omdat zijn haar van kleur veranderd scheen te zijn!

Maar Raffles had zich voorgenomen, de zaak aanstonds grondig te onderzoeken, en, als hij

daartoe in staat was, indien het nog niet te laat moest worden genoemd, den echten Douglas Branton bij te staan, en in het bezit van zijn rechten te stellen.

Zoo bezocht hij dus, volgens zijn gelofte, slechts weinige dagen later opnieuw het prachtige oude kasteel, en werd door den heer des huizes ontvangen, zooal niet met groote hartelijkheid, dan toch met de beleefdheid, die men aan een schatrijken buurman, die ook nog van adel is, verschuldigd is.

En ditmaal bezichtigden Raffles en Brand tezamen de fraaie verzameling schilderijen.

Douglas scheen een weinig onrustig te zijn, zonder zich te geneeren, raadpleegde hij een paar malen zijn horloge, een fraai, oud familiestuk, dat hem volgens den notaris reeds op zijn veertiende jaar ter gelegenheid van zijn eerste communie geschonken was en zei tenslotte, op den drempel staande van de deur, die naar de welvoorzene bibliotheek voerde :

— Acht gij het een groote onhoffelijkheid van mij, Mylord, als ik U verzoek, mij thans voor een uurtje te verontschuldigen ? Ik heb een zeer dringende afspraak, die ik niet gaarne zou willen verzuimen !

— Maar dan vertrekken wij ! zeide Raffles. Wij willen U geen oogenblik lastig vallen, graaf Douglas ! —

— Volstrekt niet ! wierp Cilmount tegen. Ik weet dat gij zeer veel belang stelt in oude boeken, en gij vindt er hier te kust en te keur. Heele kasten vol ! Eerste uitgaven, zeldzame folianten, ja zelfs handschriften, door monniken samengesteld, en die ik weet niet hoeveel geld waard moeten zijn. Snuffel er gerust in, en doe of gij thuis waart ! Ik zal een bediende sturen met een glas goede, Hollandsche jenever, of met Schotsche wiskey, al naar gij verkiest.

Binnen een uur ben ik terug — dan laat ik U de stallen zien, die ik voor een deel heb laten verbouwen, en gij vertelt mij meteen maar eens wat deze oude rommel volgens U waard is !

Brand had, terwijl Cilmount met Raffles sprak, den jongen man een paar malen van terzijde aangezien.

Neen, dan was zeker niet de toon van een edelman, die toch nooit zijn waren aard kan verloochenen, ook al heeft het harde leven hem verruwd.

Douglas zou nooit op die wijze gesproken hebben over die prachtige verzameling oude boeken, kostbare prenten en houtsneden, die daar in die fraaie gebeeldhouwde, met eikenhout beschoten wanden bijeen waren gebracht, in den loop van vele eeuwen.

Wat Raffles betreft — hij nam onmiddellijk het aanbod aan. Hij dacht er zelfs niet aan, het

af te slaan !

Hij was inderdaad een groot liefhebber van oude, zeldzame boeken, en hij wist, dat hij hier prachtige exemplaren zou vinden.

Hij zei dus :

— Wanneer gij ons dat toestaat, graaf, zullen Brand en ik gaarne gebruik maken van Uw aanbod.

— Tot straks dan — En amuseer U ! riep Douglas op spottenden toon, en toen verliet hij het vertrek weder, en de twee vrienden bleven alleen.

De bibliotheek was een van de oudste vertrekken in dit gedeelte van het huis. Om drie van de wanden liep een soort van gaanderij, welke men kon bereiken langs een trap van acht treden, en langs die estrade waren de zware prachtig gebeeldhouwde kasten gerangschikt, vol oude en nieuwe boeken. Er moesten daarop op zijn minst wel een twaalfduizend deelen bijeen zijn !

Over de estrade liep een soort van smalspoor, en daarover heen kon een trap op rollertjes rijden, zoodat men heel gemakkelijk tot zelfs de bovenste planken van de kasten kon bereiken die voor het meerendeel slechts door gordijne waren afgesloten.

Maar enkele zeer kostbare boeken waren door deuren van glas beveiligd.

In het midden van het vrij ruime vertrek stond een zware tafel, beladen met papieren, en daarachter een hooge leunstoel.

Raffles wist, dat in dien stoel jarenlang de oude bibliothecaris had gezeten, die een paar maanden voor den ouden graaf was gestorven, en niet door een ander was vervangen.

Er was zelfs niets veranderd, en het leek wel alsof het groote register opengeslagen lag op de laatste bladzijde, die hij beschreven had.

En Raffles wist dat er van de hand van den ouden bibliothecaris een paar zeer goede geschriften waren verschenen, die handelden over boeken, behoorende tot de verzameling van „De Zilverbeuken”.

Hij trad op de tafel toe.

Ja, daar lagen zij, die fraai geillustreerde werkjes ! Hij nam er een van op en bladerde er even in.

Toen liet hij zijn blikken dwalen over de langwerpige bakken, waarin de kaarten waren gerangschikt, over het naamregister, en den dikken catalogus.

Hij nam dit boek op, en begon er in te lezen, terwijl Brand reeds nieuwsgierig rondkeek, en het trapje naar de estrade beklommen had.

Een kreet van verrassing van Brand deed Raffles van zijn lectuur opzien.

— Heb je iets bijzonders ontdekt, vroeg hij

glimlachend, opziende naar Brand, die voor een gesloten kast stond, en door de ruit naar binnen keek.

— Dat zou ik meenen! Een bijbel uit het jaar 1540. Een der eerste die gedrukt werden. Het is de beroemde foliant Wakefield.

— Geillustreerd? vroeg Raffles vol spanning.

— Dat kan ik aan den buiten kant niet zien! Alleen het jaartal en den naam van den drukker staan erop.

— Is de kast gesloten?

— De sleutel steekt op het slot!

Raffles wierp den catalogus neer en liep snel de eikenhouten trap naar de estrade op.

Het volgende oogenblik stond hij naast Brand opende de glazen deur en nam heel voorzichtig den ouden bijbel van zijn plaats.

Het boek was gebonden in zwart juchtleider, dat echter door den tand des tijds vrij ernstig geleden had, maar hoofdzakelijk door vocht en insecten.

Het was gedrukt met prachtige groote letters, zooals ze gebruikt werden voor gewichtig drukwerken in den tijd, toende boekdrukkunst nog in de winsdelen lag.

Het bevatte een aantal houtsneden, en Raffles zag aanstonds, dat hij een zeer zeldzaam boek in de handen hield, dat nog geheel gaaf was, op den band na, waarvan het perkament aan de binnenzijde hier en daar begon los te raken.

De beide mannen bekken het prachtige boek gedurende eenigen tijd vol aandacht en toen gebeurde er het ongeluk mee, dat zulke zonderlinge onverwachte gevolgen zou hebben.

De bijbel had recht overeind op een plank gestaan met het titelblad naar voren gericht. Brand wilde het juist op dezelfde wijze weer neerzetten, maar het boek sulde uit over de gladde plank, en viel met een zwaren slag, voor Brand het had kunnen grijpen op den vloer.

De jonge man slaakte een kreet van schrik en bukte zich, om de bijbel weder op te rapen.

Deze was tamelijk ongelukkig te landgekomen en de band had over een klein gedeelte losgelaten.

— Dat was heel onhandig van mij! klaagde Brand, terwijl hij trachtte, den verbogen rand weer recht te krijgen. Ik wist niet dat deze planken zoo glad waren, maar stil eens, wat is dat?

Tusschen het perkament waarmede de lederen band aan den binnenkant was afgezet, in dien band zelf bevond zich een soort van bergplaats, en daaruit kwam nu een stukje papier te voorschijn gluren, dat er blijkbaar niet bij behoorde.

Brand trok er voorzichtig aan, en hield toen een in vieren gevouwen vel perkament in de hand, dat echter blijkbaar van een andere

kleur en samenstelling was dan dat, waarmede de band van binnen beplakt was.

Hij vouwde het open, liet er haastig zijn blikken over gaan, en stak het toen verbluft aan Raffles toe met de woorden:

— Daar begrijp ik niets van! Ten eerste is het oud Engelsch, en ten tweede is de inhoud een raadsel voor mij!

Raffles had het kleine stukje papier van hem overgenomen, waarop de letters nog heel duidelijk zichtbaar waren, die blijkbaar geschreven of liever getekend waren, door iemand, die de edele schrijfkunst meester was — iets bijzonders in de middeleeuwen, en zelfs onder de edellieden!

Raffles bestudeerde het perkament korten tijd, en zei toen:

— Dit papier is zeker wel een eeuw ouder dan dat, waarmede de bijbel beplakt is! Ook de spelling is niet van 1540, maar zeker van bijna een eeuw vroeger. Maar wat staat er? Wat leeft het te beduiden? Is dat een ouderwetsche puzzle, zooals wij tegenwoordig op sigarenzakjes vinden?

— Dat geloof ik haast niet! antwoordde Raffles hoofdschuddend.

— Maar kun je alles lezen wat er staat?

— Dat geloof ik wel! Luister maar eens!

Raffles liet nog even zijn blikken over het papier gaan en las toen voor:

„Indien de kameel zich bevindt voor het oog, van den naald, vier schreden links en aldus naar achteren. De roos zal het uitwijzen”.

Raffles liet het perkament zakken, en keek glimlachend naar Brand, die hem met de grootste verbazing aanstaarde, en tenslotte lachend uitriep:

— Wat is dat voor een kinderachtige grap.

— Ik geloof niet dat het een grap is, Brand, zeide Raffles ernstig. Onze voorouders bezondigden zich daar niet aan! En zeker niet met boeken als de bijbel! Neen, ik ben er van overtuigd dat die schuilplaats tusschen den band van het oude boek werd uitgezocht om iets van belang te verbergen.

— Maar het heeft geen zin hoegenaamd! riep Brand op een toon van wanhoop. Wat moet die kameel voor het oog van den naald? Welke roos is bedoeld? En wat zal zij uitwijzen?

— Ja, op die vragen is niet zoo gemakkelijk te antwoorden! antwoordde Raffles peinzend terwijl hij nogmaals het stukje perkament bekeek. De uitdrukking „Eer zal de kameel gaan door het oog van de naald, dan dat een onrechtvaardige zal binnen gaan in het koninkrijk der hemelen” is zeer bekend, en ontleend aan de Bergrede. Hier echter is er geen sprake van „doorgaan”, maar van „zich bevinden voor”

het oog van den naald. Wij weten nu wel, dat men dat oog niet letterlijk mag opnemen. Schriftgeleerden hebben uitgemaakt, dat er zich, in het begin van de christelijke jaartelling in den ringmuur rondom Jerusalem een kleine poort bevond, die in vorm geleek op het ovale oog in een naald, en daarna genoemd was De kamelen, die onder de gewone poorten door konden bleven onverbiddelijk staan voor die kleine, ovale deur

— Dat alles weet ik, Edward, maar je vergist je, als je gelooft, dat dit voor mij de zaak duidelijker maakt zeide Brand hoofdschuddend.

Raffles had het perkament al weer opgevouwen en in zijn zak gestoken. Toen zei hij nadenkend :

— Er valt niet aan te twijfelen, of wij hebben hier te doen met een soort van mededeeling, die overdrachtelijk gesteld is, teneinde de ware

bedoeling niet al te spoedig te laten blijken. Er moest dus iets geheim geworden worden, dat alleen voor ingewijden onthuld mocht worden. De beteekenis van die mededeeling was alleen duidelijk voor dengenen, die wisten wat er met dien kameel of kameel en met dat naalldoog bedoeld werden. Ik kan er niet aan twijfelen, Brand of die twee dingen zijn voorwerpen. Het is nu maar de vraag, te ontdekken, wat die kunnen zijn

Hij stond nog een oogenblik in gedachten verdiept hief toen met een ruk het hoofd op, en zijn grijze oogen schitterden, toen hij vrolijk uitriep

— Een zaak, mijn waarde Brand, om eens grondig te onzderzoeken. Je weet hoe ik van zulke geheimzinnige waarschuwingen en wenken houd.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK IV.

HET OOG VAN DE NAALD.

Brand was dadelijk een en al aandacht en geestdrift.

Hij had de kastdeur weer gesloten, en de beide vrienden waren de trap al weer afgedaald, en naar de tafel in het midden gegaan, toen een zwijgende bediende binnen trad met een blad ververschingen, die hij op een kleine zijtafel plaatste, om even zwijgend weer heen te gaan.

Het was een oud man, vergrijsd in den dienst van den overleden Slotheer, gebogen, en met een gezicht vol groeven.

De oude Bricks schijnt niet erg in zijn humeur te zijn zeide Raffles, toen de deur weer dicht was.

— Er valt mij iets in, Edward! Als wij hem eens vroegen, of hij hier op het landgoed misschien wel eens over dien kamel heeft hooren spreken?

— In geen geval! zeide Raffles haastig. Dan zouden wij ons misschien blootgeven, en dat doe ik liever niet, want niemand kan zeggen, waartoe dit alles nog leidt! Mij dunkt dat het ons al zeer moet tegenloopen, wanneer wij in deze prachtige verzameling boeken volstrekt geen aanwijzing kunnen vinden!

— Mijn hemel — over de twaalfduizend deelen! riep Brand verschrikt uit.

— Dat behoeft ons niet af te schrikken, mijn waarde, want er is een catalogus! Zelfs in twee deelen! Wij zullen ieder een nemen! Zoek vooral naar platte gronden en teekeningen van het huis.

— Waarom? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat dit slot vroeger een ware burcht is geweest, waarde Brand, met wallen en bastions, waarvan er zelfs nog eenige bewaard zijn — en omdat men in de middeleeuwen vaak den naam van een of ander dier placht te geven aan een uitvalspoort, een bastion of een hoektoren!

Brand staarde Raffles een oogenblik vol verwondering aan en plotseling plofte hij op een stoel neer, trok het eerste deel van den catalogus naar zich toe en begon ijverig te bladeren.

Maar hij was er nog geen 5 minuten mee bezig, of hij zag dat Raffles opstond, met zijn eigen deel in de hand, het trapje beklom, langzaam langs de kasten liep, de nummers op de planken bekeek, tenslotte een gordijn terzijde schoof, en een groote portefeuille uit de kast nam, uit dik carton vervaardigd, en met groenen band dicht gestrikt.

Hij kwam daarmede de trap af, legde de portefeuille op de groote tafel en knoopte de banden los.

Er bleken zich niets anders dan fraai geteekende, zeer oude prenten in te bevinden, alleen betrekking hebbende op „De Zilverbeuken”.

Raffles zocht even, haalde er een vergeelde plaat uit, hief die voor zijn oogen, legde ze toen voor Brand neer en zei glimlachend; met den vinger wijzend naar een plek op de plaat, die den platten grond van een versterkt slot voorstelde:

— De kemel!

Brand boog zich over de plaat heen.

Zij was vervaardigd in het jaar 1620, en vertoonde dat eigenaardige, overdreven perspectief, zooals men dat op vele prenten van steden en forten uit dien tijd aantreft.

Dit was dus het slot van de Cilmounts, zooals het er in dien tijd uitzag!

Toen was er nog een breede slotgracht, en een vestingmuur omgaf het geheele bezit!

En het moest een geduchteburcht zijngeweest daar boven op den heuveltop!

Daar waren de zes machtige torens van

welker transen den omtrek mijlen ver in het rond kon overzien, de bastions, de muren met hun kanteelen en schietgaten, de twee zware poorten in het Noorden en het Zuiden, met hun beide zware ophaalbruggen en de twee kleinere, in het Oosten en het Westen.

Van dat alles was nog maar heel weinig over, met uitzondering van een vrij groot stuk van den buitenmuur met een der bastions en een fragment van een hoektoren. Het was nu alles met mos begroeid, en alleen nog maar belangwekkend als bouwval.

En toen Brand zich nog wat dichter over de prent heenboog, zag hij dat alle hoektorens en de beide hoofdboorten een naam hadden.

De linksche in het Noorden droeg zeer duidelijk zichtbaar het bijschrift „The camel”.

Het gelaat van Brand had zich rood gekleurd van opwinding en blijdschap, toen hij zich tot Raffles wendde met de woorden :

— Dat heb je buitengewoon vlug ontdekt ! Ik maak je mijn compliment ! Nu moeten wij nog zoeken naar het oog van den naald !

— Inderdaad, Brand, maar dat zullen wij niet in dezen catalogus doen, maar liever daar buiten ! Mij dunkt dat dit vlugger zal gaan !

De twee vrienden ruimden alles op wat zij gebruikt hadden, dronken een half glas Sherry namen hun hoed, en verlieten het huis aan de voorzijde.

Het was zeer stil in het groote park, dat zich nu voor hen uitstrecte.

Ver weg was de straatweg zichtbaar.

En het eerste waarop hun blik viel was een zeer oud gedeelte van den voormaligen ringmuur, dat men had laten staan, omdat het een aardig onderdeel vormde van een rotstuin. Alles was nu met klimop en mos bedekt, maar de vorm was toch nog duidelijk zichtbaar.

Dit brok muur niet minder dan twee meter dik, bevond zich op minstens 5 minuten gaans van het huis. Aan de achterzijde was de afstand nog veel grooter.

De burecht van de Cilmounts had dus een groote oppervlakte in beslag genomen.

Goed naar alle kanten uitkijkend, liepen de twee vrienden om het huis heen, steeds verder zonder zich te overhaasten, totdat zij de achterzijde bereikten, waar zich de moestuin uitsterkte, overgaande in het park, maar waar zich ook gedeelten bevonden van het oude slot, zooals dat er in de middeleeuwen had uitgezien.

Brand, die vlug een schetsje had gemaakt van den plattegrond, en dat nu en dan bekeek, wees plotseling voor zich uit, en zei met gedempte stem, alsof hij vreesde, gehoord te worden :

— De kameel !

Waar Brand naar wees, was het overschot van een der zware hoektorens met een deel van den aangrenzenden muur er nog aan vast. Thans bevond zich deze bouwval als het ware midden in het park, en was omgeven door laag geboomte.

Maar het was toch niet zoo aan het oog onttrokken, of men kon duidelijk den eigenaardigen vorm zien van den toren, die als het ware twee bulten vertoonde, wel een weinig gelijkend op den rug van een kameel.

Raffles glimlachte, en zei slechts :

— Dit is tenminste reeds een deel van het raadsel opgelost ! En de naald kan, dunkt mij, niet ver zijn !

— Zouden wij die niet buiten den ouden ringmuur moeten zoeken ?

— Ik geloof eerder het tegendeel, Brand ! Er zijn maar twee mogelijkheden. De naald is een rots, of wel zij is een bouwwerk, door menschen gemaakt. Indien het eerste het geval was, zou de vorm dan toch eenige overeenstemming moeten hebben met het genoemde naaiwerktuig, en we hoeven dus niet verder in die richting te zoeken, want rotsen van dien vorm zul je hier niet vinden, en zij zijn er ook nooit geweest ! Blijft dus over het bouwwerk, door menschenhanden gemaakt — en als ik mij niet sterk vergis, dan hebben wij het daar reeds voor oogen !

En Raffles wees naar een soort van alleenstaande toren, een van de soort, die door de Italianen *Campanile* wordt genoemd, en waarvan men een wereldberoemd voorbeeld kan vinden in den scheeven toren van Pisa.

Het doel van den toren was niet recht duidelijk. Hij behoorde tot geen enkel gebouw, en stond geheel afzonderlijk midden op een soort van erf.

Misschien was de toren destijds opgericht om uiting te geven aan de blijdschap over een of andere groote overwinning.

Hoe dan ook, hij verhief zich nu tot een hoogte van omstreeks 14 meter, van onder naarboven versmald, en met maar enkele vensters.

Zeer waarschijnlijk was er vroeger geheel boven aan een klokkenhuis geweest, hetgeen duidelijk bleek uit den zwaren dwarsbalk, dien men nu nog daar boven kon zien, en waaraan vroeger zeker een klok had gehangen.

Toen zij naderbij kwamen bemerkten de vrienden, dat zij zich niet konden vergissen en hier inderdaad te doen hadden met een reusachtige naald want daarboven bevond zich een galmgat, van een ovalen vorm, en dat zeer veel geleek op een naaldoo.

Brand bewonderde eenigen tijd het fraaie

bouwwerk, dat op zijn minst vier eeuwen oud moest zijn, liep er om heen, en zeide tenslotte op een toon van teleurstelling.

— Ik kan niet zeggen, dat dit ons veel verder brengt!

— Het is zoo helder als glas, Brand! zeide Raffles glimlachend. In het document wordt een plaats aangeduid, waar men zich moet opstellen, om dien ouden hoektoren juist voor dat galmgat daarboven te krijgen! Het is duidelijk dat dit maar in enkele gevallen mogelijk is!

— Het is in geen enkel geval mogelijk, Edward! riep Brand uit. Want het bastion ligt veel lager dan dat torenvat!

— Ten minste wanneer men op den beganen grond blijft staan! ging Raffles onverstoort voort. Maar ga nu eens met je rug naar den toren staan, zoodat je, wanneer je het hoofd omwend, het bastion, de kameel geheeten, niet meer kunt zien. Dat is voorloopig voldoende.

Wat zie je dan als je recht voor je uitkijkt?

— Wel — ik zie een groot gedeelte van het oude slot, waarschijnlijk het oudste stuk, dat er van over is!

— Maar als je er kaarsrecht op toeliep, waar zou je dan uitkomen?

— Aan den voet van een geweldigen, ronden uitbouw!

— Wat is daar boven?

— Een soort van terras, omgeven door een ballustrade van marmer!

— Welnu, op dat terras moeten wij zijn! zeide Raffles eenvoudig.

De oogen van Brand begonnen te schitteren, en hij fluisterde opgewonden:

— Je hebt gelijk! Als men daar boven staat, moet men, door de beide galmgaten heen, vroeg of laat de kameel kunnen zien! Men heeft hem dan, zooals in het document staat aangeduid, „voor het oog van de naald staan”. Maar hoe komen wij daarboven?

— Ik denk dat niets gemakkelijker is, Brand! zeide Raffles, die even had rondgezien.

Daar aan den voet van den uitbouw zie ik een deur, die zal niet moeilijk te openen zijn, dunkt mij!

Maar daarin vergiste Raffles zich toch. De deur was oud, maar nog heel sterk, zij had een deugdelijk slot, en dat was blijkbaar gesloten met een even deugdelijken sleutel.

Raffles keek even aandachtig om zich heen, en toen hij zag, dat de plek volkomen verlaten en eenzaam was, en dat men hem daar uit geen enkel raam aan de achterzijde kon zien, haalde hij een klein bosje loopers voor den dag, en met een daarvan had hij binnen weinige minuten het slot geopend.

Later kunnen wij, als het noodig is, altijd wel zeggen, dat wij de deur open hebben gevonden, zeide hij onverschillig.

— Maar het is intusschen tamelijk laat geworden, Edward! zou Cilmount of wie hij dan anders zijn mag, nog niet zijn teruggekeerd?

— Wat doet het er toe? zeide Raffles schouderophalend. Hij zal ons zeker niet missen. Vooruit, laten wij binnegaan!

De twee vrienden stonden nu in een kille, halfduistere, vochtige kamer van een ronden vorm, zeer hoog van zoldering, en slechts verlicht door nauwe gaten in den dikken muur. Zoodra hun oogen aan dit schenerachtig licht gewend waren, zagen zij in een hoek een wenteltrap, die in een halve spiraal naar boven voerde, den buitenmuur volgend.

Daarboven was een soort portaal, op pilaren rustend, die tot aan den vloer reikten, en dat afgesloten was door een deur, die men echter aanstonds kon openen.

Een tweede vertrek, al even kil, somber en koud als het lagere, maar wat beter verlicht, daar de vensterspleten hier wat breeder waren.

Toch was het duidelijk dat beide vertrekken vroeger bewoond waren geweest, want er bevonden zich hier zoowel als beneden geweldig groote haardsteden in het midden van den vlakken muur, tegenover den reusachtigen cirkel van den buitenwand.

Vlak bij den haard sprong de muur een weinig terug en bood aldus plaats voor een smalle eikenhouten trap, zwart van ouderdom, en die naar het terras bleek te voeren.

Bijna voor zij het wisten, stonden zij, na een laatste deur te hebben geopend, buiten in de frissche bries, die inmiddels was opgestoken.

Achter hen liep de muur nog een weinig hooger, maar van voren en terzijde breidde zich de halve cirkel uit van de marmeren ballustrade, en zij konden een zeer groot gedeelte van het gansche graafschap overzien, want de lucht was bijzonder helder, en hun standplaats was hoog.

Maar niet daarop letten zij het eerst. Zij traden een weinig naar voren, totdat zij de galmgaten van den toren in het oog kregen, en zochten toen naar het bastion de Kameel. Het was niet zoo gemakkelijk, maar tenslotte slaagden zij er toch in.

En nu bleek, hoe schrander bedacht de inhoud was van de waarschuwing op het vergeelde stukje perkament! Want inderdaad kon men slechts op een enkele plaats het bastion juist voor het galmgat krijgen! Deed men slechts een enkelen stap links of rechts, dan vielen de

beide „bulten” klein door den afstand, aanstonds buiten het ovaal!

Raffles koos zijn juiste standpunt, haalde het stukje perkament te voorschijn en las half binnensmonds:

„Vier schreden links en aldus naar achteren”.

Hij deed vier stappen naar links — en toen ook nog vier naar achteren had gedaan, stond hij met den rug bijna tegen den lagen muur, die zich nog ongeveer twee meter boven het terras verhief, en het afsloot. Want daarboven was het spitse, met grijze leien bekleede dak, rond van vorm en bekroond met een weerhaan.

Raffles draaide zich op dezelfde plek staande om, terwijl Brand met de grootste aandacht toekiek. De muur bleek, tot op een meter hoogte ongeveer, versierd te zijn met allerlei loofwerk, bloemen en planten, in marmer uitgehouwen.

Raffles bukte zich iets, beschouwde die bloemen aandachtig, en keek toen met een glimlach naar Brand op, terwijl hij zeide:

— Die bloemen zijn zeer fraai gebeeldhouwd, waar houdt gij het voor?

— Wel, ik zou zeggen, dat het tulpen of lelies moeten voorstellen! antwoordde Brand. In ieder geval zijn het zeker geen rozen!

— Dat zijn het ook niet — op deze eene bloem na! Zie maar, dit is bepaald een roos!

Raffles drukte op de marmeren bloem — drukte nog eens, nu wat krachtiger — een rustig knarsend geluid liet zich hooren, en plotseling draaide een klein gedeelte van de marmeren plaat, waarmee de muur bekleed was, als een deurtje naar buiten!

Brand had een kreet van verrassing geslaakt, maar Raffles zei eenvoudig:

— Dat was het dus! Een geheime sluipteg! Heb je lust om eens te onderzoeken, waarheen die voert, Brand?

— Welk een vraag! Ik verlang niets liever! Maar zijn wij niet een weinig onbescheiden?

— Mijn waarde, — als het iemand anders gegolden had, zou ik de beleefdheid wel in acht hebben genomen, maar nu er zulk een zware verdenking tegen den tegenwoordigen bewoner van het slot is geruzen — nu aarzel ik geen oogenblik! Heb je je lantaarn misschien bij je?

— Dat niet, maar wel een pasge vulden sigarenaansteker!

— Wel, dat is ruimschoots voldoende, dunkt mij! Wees jij dan maar de lichtende ster, die mij voorgaat!

Voorzichtig stapte Brand in diepgebukte houding door het lage en smalle deurtje, en Raffles, die hem volgde, trok het achter zich dicht.

En het kleine vlammetje van den sigaren-aansteker was geen overbodige weelde, want het was stikdonker in de zeer nauwe gang, waarin zij zich thans bevonden, en waar een benauwde, mufte lucht hing.

Deze gang of spleet was zelfs zoo smal, dat zij genoodzaakt waren, achter elkander te loopen.

De hoogte echter nam aan den weg toe, want de vloer bleek omlaag te hellen, terwijl de zoldering op dezelfde hoogte bleef.

Maar ook dit duurde niet lang, want eensklaps begon vlak voor de voeten van Brand een steenen trap, die naar omlaag voerde.

Blijkbaar was ook deze in de dikte van den zwaren muur uitgespaard, want ook hier konden zij onmogelijk naast elkander gaan.

Zich aan den wand steunend, daalde de twee vrienden voorzichtig die trap af, en zij telden veertig treden, alvorens zij beneden waren.

Ze stonden een oogenblik stil, en liepen toen behoedzaam weer verder, totdat Raffles plotseling stil stond.

Zijn scherp gehoor had een vaag gerucht opgevangen, dat klonk als het geluid van menschelijke stemmen.

Heel voorzichtig gleed zijn rechterhand langs den muur en hij fluisterde Brand toe:

— Ik geloof dat wij hier weer in de bewoonde wereld zijn beland! Hoor je niets?

De jonge man luisterde even aandachtig en antwoordde toen:

— Men zou zeggen — menschenstemmen! Er wordt hier ergens een gesprek gevoerd!

— Stil eens — het lijkt wel de stem van Douglas te zijn! Geef eens hier dien aansteker

Raffles nam het kleine, nikkelen voorwerp in de linkerhand, en liet het langs den muur gaan, waarlangs zijn rechter bleef voorttasten.

Na eenige oogenblikken fluisterde hij:

— Hier is een deur! zie maar — je kunt duidelijk de reet zien, en hier is een soort van knop!

— Doe je haar niet open? vroeg Brand even zacht.

— Ik zal mij er wel voor wachten! Want dan zouden wij neus aan neus staan met den slotbewoner! Neen ik geloof dat ik iets beters gevonden heb!

En tot verbazing van Brand blies Raffles het vlammetje uit. De beide vrienden bevonden zich nu in een tastbare duisternis. Maar langzamerhand onderscheidde Brand, afstekend tegen al dat zwart, een soort van klein vierkant van licht.

Heel zachtjes hoorde hij iets knarsen, de eene

lichtstreep werd voortdurend groter, tot hij bijna een centimeter breed en twee decimeters lang was — en een oogenblik daarna zagen de twee mannen een groot gedeelte van een vertrek, dat zij nog niet kenden, zij zagen Douglas en de gravin, en zij hoorde hem

spottend zeggen :

— Je dringt er maar voortdurend op aan dat ik je zal trouwen, maar je moet toegeven, dat je mij dat niet heel gemakkelijk maakt door je gedrag !

**Wilt U Uw Vriend
of U zelve een welkom geschenk geven, koopt dan
een blikken doos DUBEC van 50 of 100.**

HOOFDSTUK V.

HET GESPREK IN DE GOBELINKAMER.

De twee vrienden hielden zich doodstil. Raffles had slechts een klein gedeelte op zijde geschoven, van wat een soort loket scheen te zijn, niet ver van de geheime deur.

Door over elkanders hoofd heen te kijken, konden zij beiden duidelijk zien, wat er in het vertrek voorviel.

Douglas was blijkbaar zoeven teruggekeerd, want hij had zijn hoed nog op, en ook Joan scheen zoeven teruggekomen van een auto-tocht, want zij rukte ongeduldig en blijkbaar zeer boos, aan de handschoenen met lange kappen, die zij droeg.

Zij was bleek van woede, en haar stem had een scherp klank, toen zij, geprikkeld door zijn spot, ten antwoord gaf:

— Je gelooft toch zeker zelf niet, dat ik nog lang genoeg zal nemen met je weigering?

— Ik geloof integendeel, liefje, dat je er genoeg mee zult moeten nemen, zolang ik zelf dat zal goedvinden! antwoordde Douglas op denzelfden spottenden toon. Waarom toch zoo aan te dringen op een huwelijk?

— Omdat ik zekerheid wil hebben! Omdat ik niet afhankelijk wil zijn van jou luimen! Omdat ik mijn aandeel in de buit wil hebben!

— Maar die heb je! Leid je soms geen leventje als een prinses. Wordt je niet op je wenken bediend? Ziet men je niet naar de oogen?

— Het mocht wat! riep de vrouw op schamperen toon. Ik weet niet waaraan het ligt, maar die oude bedienden kijken mij aan, alsof ik een wild beest ben!

— Misschien gelooven zij niet, dat je een echte gravin bent, hernam Douglas sarcastisch. Misschien waarschuwt hun instinkt hen wel. Die menschen zijn erg scherpzinnig in het onderscheiden van echt en vals.

— En dat zeg jij zoo rustig? Ben je dan zoo zeker van je zelf?

— Volkomen! antwoordde Douglas bedaard. Ik heb alle troeven in handen vergeet dat niet!

— Zou je dat denken? Heb je er dan nooit aan gedacht, dat ik de heele grap, als je blijft weigeren om me te trouwen, wel eens bekend zou kunnen maken?

Er verliep eenige tijd voor er antwoord kwam.

Douglas was uit het oog der beide luisteraars verdwenen.

Blijkbaar was hij bezig, aan een kleine tafel een sigaret aan te steken, want zijn stem klonk een beetje onduidelijk, als van iemand die iets tusschen de lippen heeft, toen hij eindelijk vroeg, met iets van dreiging in zijn stem:

— Wat weet je dan eigenlijk? Wat zou je kunnen verklappen?

— Een zonderlinge vraag! Ik weet alles! En ik zou kunnen verklappen, dat jij Douglas Cilmount heelemaal niet bent en alleen maar een gemeene bedrieger!

— Heel mooi, en je bewijzen? Ben je er bij geweest, toen ik ze dien blinden ezel afnam? Weet je waar hij nu is?

— Of ik het weet? In Bris Bane! sarde zij hem

— Bris Bane is groot! zeide hij kalm. Het is trouwens de vraag of hij nog leeft en veronderstel dat zij hem vonden — wat zou hij kunnen bewijzen? Ik heb hem volstrekt niets gelaten, dat hem in staat zou kunnen stellen, zijn rechten te doen gelden! Hij is een bedelaar, en nog wel een blinde! Kom, kom, meisjelief, niemand zou je immers gelooven! En daar-
enboven — je zult toch niet zoo dwaas zijn de kip te slachten die de gouden eieren legt?

— Als je mij tenminste niet tart, en nu eindelijk je belofte houdt, drong de vrouw aan.

— Maar dat kan ik nu nog niet; gebruik toch je verstand! Ik kan nu toch onmogelijk nog eens met je in het huwelijk treden, nu het heet, dat je mijn vrouw bent?

— Trouw dan met mij in een andere stad!

— En onder welken naam zou ik dat moeten doen?

— Natuurlijk onder den naam van graaf van Cilmount. Ik wil gravin heeten!

— Ei? En als de zaak dan naderhand eens uitkomt. Geloof je soms dat een huwelijk waarde zou hebben, dat onder een valschen naam wordt gesloten?

Joan had haar handschoenen eindelijk uit. Zij had ze in de rechter hand genomen en klopte er nu driftig mee in de palm van haar linker. Toen barstte ze uit:

— Die risico neem ik graag op me! Als ik eenmaal gravin ben, dan zal ik zelf wel zorgen,

dat niemand de truc te weten komt. Ik heb er dan zelf belang bij, het geheim te bewaren!

Douglas was weer te voorschijn getreden, uit dat gedeelte van de kamer, dat voor Raffles en Brand onzichtbaar bleef.

Hij rookte inderdaad een sigaret.

Zijn gezicht was bleek en stond strak, en er lag een boosaardige uitdrukking in zijn donkere oogen, toen hij haar toebeet:

— Je praat wartaal! Je weet niet wat je zegt! Het geslacht van de Cilmounts is in geheel Engeland bekend. Je gaat hier voor mijn vrouw door. En zelfs in het kleinste plaatsje van Engeland zou de ambtenaar van den burgerlijken stand zich afvragen, wat den man bezielt, die al getrouwd is, om het nog eens dunnetjes over te doen! Hij zal twijfelen aan mijn verstand! Dan is er nog iets! Je schijnt heelemaal te vergeten, dat een graaf van Cilmount, die hier zijn kasteel heeft, niet in een afgelegen dorp zijn huwelijk laat inzegenen, maar in de kerk van zijn eigen parochie! En houdt nu alsjeblijft op met je geleuter, want je zou mij mijn geduld laten verliezen!

— En denk je wel aan mij? zeide zij snerpend. Dacht je soms, dat ik niet gezien had, hoe je al genoeg van mij begint te krijgen, als je mij op straat zet — wat moet er dan van mij worden?

— En dacht jij soms, dat het je beter zou vergaan, als we een trouwcomede op touw zetten? Als het mij werkelijk verveelde, zou ik je immers bij een arm nemen, en je buiten de deur gooien?

De vrouw was krijtwit geworden bij die beleediging en siste:

— Dan heb ik je wel van het begin af doorzien, jij schurk! Maar ik waarschuw je — want je weet nog niet waartoe ik in staat ben! Je wilt hier nu alles verkoopen en met het geld op den loop gaan, terwijl ik er juist mijn zinnen op had gezet, hier als de eerste te worden beschouwd —

— Als een soort van koningin! zeide Douglas spottend.

— Ja zeker, als een koningin! Daar heb ik altijd naar verlangd! Maar nu wil jij heengaan, en mij dat ontrooven!

— In een ander land zul je toch altijd gravin Cilmount blijven, zeide hij ongeduldig.

— Totdat jij me ergens in een hotelkamer alleen achterlaat! zeide zij. Hoe kom ik dan aan mijn recht?

— Je hebt geen recht! zeide de man koeltjes. Als het je niet bevalt — Hoepel dan maar op! Ik zal mij als een gentleman tegenover je gedragen, maar pas op Joan, — bega geen onvoorzichtigheden, en bedenk steeds, dat mijn

arm zeer lang is en ver reikt! Je zou je eigen ruiten inwerpen, als je mij in de wielen zoudt rijden! Waarom zouden we ruzie maken? Waarom niet rustig ieder ons weegs te gaan? Een gescheiden gravin blijft nog altijd gravin.

— Ha, ha! daar loopt het dus op uit, lachte Joan, met een schril lachje. Ik had het al gedacht! Je hebt genoeg van mij! Je geeft niets meer om me.

— En jij, Joan — nog altijd even verzot op mij? spotte hij. Kom, laten we elkander toch niets voorliegen en laten we ons verstand gebruiken! Zoodra hier de rommel verkocht is, trekken we er tusschen uit, en gaan naar Nizza, of naar een andere stad aan de azuurkust, geloof je soms, dat ik het hier zoo gezellig vind! Vooral die oude knul van een notaris doet mij altijd van die lastige vragen waarop ik niet zoo gauw een antwoord weet. En het is maar goed, dat Douglas Cilmount mij veel van zijn vaderlijk huis verteld heeft! Nu sta ik tenminste niet geheel en al met mijn mond vol tanden.

— Je blijft er dus bij, Douglas, dat je niet met mij wil trouwen?

— Ik denk er niet aan schatje!

— Ik hoop dat het je nooit zal berouwen!

— O, daar ben ik zeker van! Je zult zoo verstandig zijn, niets tegen mij te ondernemen, want daarvan zou je zelf het eerste slachtoffer zijn!

— Maar hoe kan ik hier nog bij je blijven, nu ik weet dat je niets meer om me geeft? klaagde zij.

— Maak dat voor je zelf maar uit! zeide hij kortaf. Niemand dwingt je om hier te blijven! Ga een groote reis maken, naar het zuiden! Dat doen tegenwoordig veel deftige, schatrijk dames! En als je bang bent dat de wereld er iets achter zoekt — neem dan een gezelschapsjuffrouw mee!

Joan keek hem nog een oogenblikje zwijgend aan met een duisteren blik, die niet veel goeds voorspelde en liep toen naar de deur.

Op den drempel wendde zij zich nogmaals om en herhaalde dreigend:

— Neem je voor mij in acht, Douglas! Dwing mij niet, om je in het openbaar bij je eigen, waren naam te moeten noemen! De menschen zouden raar op zien, als zij dien hoorden! Geloof je dat ook niet?

— Je zoudt niet durven! zeide de man kortaf. Je zou je eigen toekomst op die wijze voor goed bederven! Want ik zou je in mijn val meeslepen, liefje!

— En denk je dat ik mij daarom zou bekommeren, als ik mijn wraakzucht kon botvieren!? riep zij op schellen toon. Bedenk je dus wel, maak mij niet tot je vijandin, laat het weer wor-

zooals het vroeger was — of ik zou je wel eens ten val kunnen brengen, voor je gelegenheid hebt, je met den buit in veiligheid te brengen!

En toen rukte zij de deur open, en verdween.

En de beide mannen in hun schuilplaats, zagen hoe er, toen de bedrieger daar binnen zich alleen wist, een uitdrukking van wraakzucht en moordlust verscheen op het anders zoo knappe gelaat.

De man was doodsbleek geworden, en stond daar, een weinig voorover gebogen, met gebalde vuisten naar de gesloten deur te staren.

Toen mompelde hij iets voor zich heen, dat de beide vrienden niet konden verstaan, maar dat waarschijnlijk geen heilwensch beteekende aan het adres van de vrouw, die hij nu misschien voor goed tot zijn tegenstandster had gemaakt — tenzij hij haar dwaas verlangen inwilligde, om nu nog met haar in het Luwelijk te treden.

Daarop begon hij haastig de kamer een paar malen op en neer te loopen, dan stond hij weer stil, en op zijn nu geheel vertrokken gelaat kwam een uitdrukking, welke Joan zeker vrees zou hebben ingeboezemd, als zij ze had kunnen zien.

Hij mompelde een vloek, en toen was hij met een paar stappen bij de deur, en ging op zijn beurt heen.

Raffles wachtte nog eenige oogenblikken, en schoof toe heel voorzichtig het luikje nog wat meer terzijde.

Het was omstreeks twee hand-breedten in het vierkant, en door er zijn hoofd gedeeltelijk door te steken, kon hij nu bijna het geheele vertrek overzien.

Er waren twee ramen in, vrij hoog van den grond, en het was zeker een der oudste kamers van het geheele huis, waarvan men maar zelden gebruik maakte.

Ook lag het stellig afgelegen, en juist om deze beide redenen was het denkelijk door de vrouw uitverkoren, omdat gewichtige, veel beteekenende gesprek te houden met den man, die hier ten onrechte en onder valsche voorgeven de rol van landheer was komen spelen.

Geen van beiden had er natuurlijk ook maar het flauwste vermoeden van, dat men hen toch had kunnen beluisteren.

Raffles zocht er vruchteloos naar de deur, waarvan de knop zich toch in het smalle gangetje onder het bereik van zijn hand bevond.

Het volgende oogenblik begreep hij het echter: hij keek aan tegen den zijkant van een zeer zware eikenhouten kast. Naar alle waarschijnlijkheid kwam de geheime deur op een kast uit.

Voorloopig was het voor hem voldoende, dit te weten. Want hij achte het wat al te gevaarlijk, het vertrek op die wijze binnen te dringen,

daar de bedrieger ieder oogenblik weer zou kunnen terugkeeren.

Het schuifje zelf bleek zich op meer dan manshoogte in den wand te bevinden, en maakte deel uit van een zeer groote muurschildering op de wijze van een gekleurd kerkraam door middel van horizontale en vertikale strepen in vakken verdeeld.

Dat schilderij bevond zich in een donkeren uithoek, boven een soort van verhooging, waartoe een trapje van vier treden toegang had, en het was daarom zeer moeilijk, voor de menschen die daar binnen waren, de nauwe spleet te ontdekken, die ontstond, wanneer men de schuif een weinig terzijde trok.

Maar wie weet hoe dikwijls er door die opening, wanneer zij grooter werd gemaakt, een arm gestoken was, gewapend met een pistool om een lastigen tegenstander op verraderlijke wijze het levenslicht uit te blazen!

Raffles deed de schuif voorzichtig weer dicht, deed Brand opnieuw zijn sigarenaansteker aanknippen, en daarop klommen beiden weer naar boven, nog zeer onder den indruk van hetgeen zij gehoord en gezien hadden.

Boven gekomen kostte het nog eenige moeite, voor Raffles de binnensluiting van het lage deurtje gevonden had, maar tenslotte stonden zij toch weer op het hooge terras, daalden op dezelfde wijze als zij gekomen waren, langs de trappen van den uitbouw weer naar beneden, en verlieten dien, na zich te hebben overtuigd dat er niemand in de nabijheid was, door de eenige deur, die er toegang toe gaf.

De twee mannen hadden wel 5 minuten zwijgend naast elkander voortgelopen, toen Raffles met een vastberaden beweging het hoofd ophief, en zei:

— Ik zal je moeten verzoeken, dadelijk alles voor ons vertrek gereed te maken, Brand!

— Gaan wij van hier? vroeg de jonge man met iets van teleurstelling in zijn stem.

— Vanavond nog!

— En waarheen? Terug naar Londen?

— Heel wat verder, mijn waarde! Wij gaan naar Bris Bane!

— Naar Bris Bane? herhaalde Brand in de hoogste verbazing! Wat moeten wij daar doen?

— Douglas Cilmount gaan zoeken! Om hem de plaats te geven, die hem van rechtswege toekomt!

— Maar — in dien tijd kan de schelm, die hier nu het hoogste woord heeft, al lang met stille trom vertrokken zijn — en met het gestolen geld!

— Daartoe zal hij de tijd niet krijgen, Brand! Want wij moeten binnen een week heen en terug zijn gegaan!

— Je wilt dus „De Zwaluw” gebruiken ?
— Ongetwijfeld ! Met mijn nieuwste vlieg-
machine zal ik den afstand gemakkelijk binnen
twee dagen kunnen afleggen !

— Maar de ongelukkige is blind ! Hij heeft
zijn papieren niet meer ! Wij zullen hem volstrekt
niet kunnen helpen, want hij kan niets bewijzen !
En van het afgeluisterde gesprek kunnen wij
ook niet reppen, want dan zouden wij van den
sluipweg moeten spreken. En dat zou een
zeer vreemden indruk maken !

— Brand, zijn ongeluk kunnen wij helaas
niet ongedaan maken — maar wat de papieren

betreft, die zal ik dien schurk wel ontnemen !
En dan hebben we ook nog de vrouw, die wel
een woordje zal meespreken, als zij ziet, dat zij
van haar medeplichtige niets meer te ver-
wachten heeft. Heb je nog andere tegenwer-
pingen !

— Ik geef me gewonnen ! antwoordde Brand,
met een halve zucht. En je kunt natuurlijk op
mij en Henderson rekenen. Maar ik zou den
man, die mij een uur geleden voorspeld had,
dat ik vanavond naar het hartje van Nieuw
Zeeland zou vertrekken, heel zonderling hebben
aangekeken !

Eenige van Lord Lister's gezegden zijn : „Zeg mij,
wie Uw vrienden zijn, en ik zal zeggen, wie gij zijt.”

„Zeg mij, dat gij „DUBEC” sigaretten rookt, en ik
weet, dat gij smaak hebt.”

HOOFDSTUK VI.

DE BLINDE.

Laat in den middag streek de Zwaluw, de nieuwe vliegmaschine van Raffles neer op dat gedeelte van het vliegveld bij de Australische havenstad Bris Bane, dat bestemd is voor de particuliere luchtvaart.

Het zal wel nauwelijks behoeven te worden gezegd, dat de papieren, die Raffles vertoonde, den toets van een zeer nauwkeurig onderzoek niet hadden kunnen doorstaan, want een douanebeambte, die moest vernemen, dat de drie luchtreizigers nauwelijks 62 uren te Londen waren opgestegen, zou vreemde gedachten hebben kunnen koesteren aangaande den aard van dien kleinen tweedekker, die daar zoo onschuldig stond, en er uit zag als een heel gewoon sportvliegtuig, eigendom van dezen of genen schatrijken particulier, zooals ook van Lear Black er een was, die louter voor zijn vermaak de wereld rondvloog in een eigen toestel, dat door twee Nederlandsche piloten bestuurd werd.

Raffles werd dus aanstonds met den noodigen eerbied behandeld, en geen van die knipmessende beambten zag het sarcastische spotlachje om de lippen van den zooveen neergedaalden reiziger, toen hij al die hulde zag, die niet aan hem, maar aan zijn rijkdommen gebracht werd!

De machine kreeg een uitstekende plaats in een der plaatijzeren loodsen, en werd behoorlijk verzegeld. En zelfs de kenners, de vaklieden zouden moeilijk hebben kunnen gelooven, dat die kleine machine, die er zoo gewoon uitzag, minstens even snel was als de snelste vliegtuigen die ieder jaar mededongen om het bezit van den Schneider Cup, want zij kon een snelheid behalen van bijna 600 kilometer in het uur en dat niet gedurende korten tijd, zooals het met de wedstrijdmachines het geval is, maar dagen achtereen!

Toen dit alles geregeld was, togen Raffles en zijn beide metgezellen stadwaarts.

Zij maakten daartoe gebruik van de elektrische tram, die hen binnen twintig minuten van het vliegveld en langs de inlanderswijk heen tot in het hartje van de stad bracht.

Nog een weinig verdoofd en versuft door het geweld van de schroef dat zij meer dan 60 uren lang lang hadden moeten vernemen, namen zij hun intrek in het „King Charles Hotel” op het groote plein en niet ver van de haven.

En aanstonds begon Raffles, met die doortastendheid en die onverzettelijke wilskracht, die den grondslag van zijn ingewikkeld karakter

uitmaakten.

Hier was een onrecht gepleegd, en al was geld daarvan de basis, al draaide het ook alleen maar om macht, aanzien en bezit — hij kon het denkbeeld niet verdragen, dat hij van dat onrecht afgwist, en niet alles in het werk stelde, om het goed te maken.

Nu had gelukkig de bedrieger zelf hem een kostbaar uitgangspunt geboden! Douglas Branton, graaf van Cilmount, bevond zich te Bris Bane, daar was hij althans nog eenige maanden geleden, hij bevond zich in kommervolle omstandigheden, en hij was blind!

Het kon dus bijna niet anders, of het armbestuur had zich zijn lot moeten aantrekken. Het was ondenkbaar, dat de ongelukkige, van alles beroofd, weer was vertrokken naar het binnenland, naar de wildernis, de prairiën, waar hij zoo langen tijd geweest was.

Welk een verschrikkelijk lot moest het zijne wezen! Geheel alleen te zijn in die vreemde omgeving, zonder een cent, zonder papieren, wellicht door iedereen verlaten, en niet in staat om zelf voor zijn belangen op te komen!

En onmiddellijk begonnen de drie mannen ieder voor zich in die richting te zoeken.

Henderson was degeen, die het eerst succes behaalde, en op het afgesproken uur kwam hij daarvan met schitterende oogen verhalen op het terras van het hotel, dat uitzicht gaf op de prachtige Moreston Baai.

— Ik geloof, dat ik hem al te pakken heb, Mylord! zoo begon de reus zacht, zoodra Raffles hem een stoel had aangewezen. Ze hebben mij ingelicht op een klein politiebureau aan de kade. Hij zit op een werkhuis voor blinden! Ik heb het mij duidelijk laten aanwijzen.

— Onder welken naam?

— Hij heeft den naam Branton opgegeven! En die hebben ze hem maar laten houden, ofschoon hij heelemaal geen papieren had. Een flinke, stevige kerel, van een jaar of dertig.

— Dat kan hem zijn! riep Raffles uit. Wij zullen er onmiddellijk heen gaan, vrienden! Hoe minder tijd wij verliezen, hoe beter het is.

Aanstonds verlieten zij het hotel en gingen, door Henderson geleid, de kade af, waar een druk, gewoel was van arbeiders van allerlei slag, en van allerlei landaard, en stonden stil voor een hoog, tamelijk somber gebouw met een groot voorplein, dat door een hoog hek van de straat was afgesloten.

Dicht bij den ingang tot dat hek door een portier bewaakt, stonden eenige lieden, blijkbaar wachtende, er was een oude vrouw, er waren eenige kinderen, een jongen van een jaar of 17, en verder een heel mooi meisje, maar zeer eenvoudig, ja bijna armoedig gekleed.

Zij was zeker een halfbloed, met een olijkleurigen tint, groote diepzwarte oogen, waarin op dit oogenblik een droevige uitdrukking lag, en ravenzwart haar.

Het was duidelijk dat die lieden wachtten op blinden, die verlof kregen, begeleid door bloedverwanten, een uur of langer rond te loopen.

Even later ging dan ook de groote deur van het werkhuis open en een klein troepje blinden verscheen, de meesten met een stok.

Haastig liepen zij, alleen geleid door hun ervaring over het plein naar het hek.

Aanstands merkten de drie mannen een hunner op, die bijna een hoofd boven de anderen uitstak. Hij had breede schouders, hij had geen stok bij zich, en hij liep kaarsrecht, in tegenstelling met de meeste andere blinden, die naar den grond schenen te staren en met den stok voor zich uittastten.

Dadelijk maakte het mooie meisje een gebaar van blijde herkenning en haar oogen kregen een wonderlijk diepen glans, toen zij dezen man zag aankomen.

De portier had het hek nauwelijks geopend, of zij trad op den man zonder stok toe, vatte zijn beide handen, kuste hem vluchtig op het voorhoofd, als beschaamd, en vatte hem onder den arm.

Het leek alsof hij zich dit met een pijnlijken glimlach en tegen zijn zin liet welgevallen.

Raffles trad onmiddellijk op dit tweetal toe, zoodat het meisje verschrikt en verlegen stil stond. Hij zag in een fraai besneden, gebruid gelaat, hetwelk nog niet die wezenlooze uitdrukking vertoonde, die meestal het kenmerk zijn van den blinde. Het scherp oog van Raffles nam onmiddellijk waar, dat deze man nog niet lang geleden het licht van zijn oogen verloren had. Zij waren donker grijs, en staarden wijd geopend, recht voor zich uit.

— Waarom sta je stil, Sirinda ?

— Ik ben de oorzaak, graaf Cilmount, zeide Raffles op zachten toon en even de borst van den man aanrakend, die plotseling verbleekte en een stap achteruit deed.

— Wie zijt gij, die mij met dezen naam aanspreekt ? vroeg hij, en zijn hand tastte naar de kleederen van den vreemdeling, die hem zoo onverhoeds in den weg was getreden.

— Dat zal ik U aanstands zeggen — maar op een meer geschikte plaats, Uw kleine vriendin

moet U natuurlijk vergezellen !

Op het lieve gelaat van het meisje was een verschrikte uitdrukking verschenen. Zij keek haren metgezel aan, en toen vroeg ze stamelend:

— Wat zegt deze heer toch, Douglas ? Waarom noemt hij je zoo ?

— Dat zul je misschien aanstands hooren kleintje, antwoordde de man ernstig, terwijl hij even zijn hand liefkoozend over het ravenzwarte haar deed glijden. Wilt gij mij zeggen, wie gij zijt !

— Noem mij voorloopig Hunter ! antwoordde Raffles haastig. Maar hoe gij mij ook noemt, beschouw mij als Uw vriend ! Ik ben met twee metgezellen uit Engeland hier gekomen — om U te helpen ! Ik weet wat er met U geschied is en welk afschuwelijke misdaad aan U is gepleegd. Gij — weet immers dat Uw vader dood is ?

— Sirinda heeft mij den oproep voorgelezen zonder te weten dat het mij gold ! Ik heb nooit gewild dat zij dat te weten kwam ! Zij hield van mij — om wat ik ben, en niet om wat ik ooit had kunnen bezitten ! En zij houdt nog van mij ondanks mijn blindheid !

Raffles behoefde maar een enkelen blik te werpen op het zachtblozende gelaat van het meisje, dat met innige liefde tot den blinde opzag, om te beseffen dat hij de waarheid sprak. Dan vroeg hij :

— Toen zij U dien oproep voorlas — had men U toen reeds van Uw papieren beroofd ?

— Hoe — gij weet dus . . . ?

— Ja, het is mij bekend ! Het werd gedaan door een man, die zich Uw vriend noemde ! Maar gij hebt nog niet op mijn vraag geantwoord

— Toen zij het mij voorlas — was ik al hier, en de schurk had mij een week tevoren beroofd. Het blad waaruit zij mij voorlas, was bijna drie weken oud ! En toen eerst begreep ik ook zijn doel ! O, als ik hem nog maar ooit tusschen deze twee eerlijke handen kon krijgen ! Ik zou den man zegenen, die mij daartoe in staat stelde !

Raffles had met de grootste aandacht gadeslagen en vroeg toen plotseling :

— Hoe lang zijt gij blind ?

— Meer dan een jaar !

— Hoe is het gekomen ?

— Dat weet ik niet — maar ik denk dat het een gevolg is van een hoofdwond, tijdens den oorlog opgelopen ! De regimentsdokter dien ik hier ben gaan opzoeken, zei dat er niets aan te doen was.

— Hebt gij soms nog een specialist geraadpleegd ?

— Neen ! Waartoe ook ? Het had toch niets gebaadt — en ik had bovendien geen geld !

Sirinda heeft haar klein beetje spaargeld daarvoor willen besteden, maar ik heb geweigerd! En nu zit ik in dat vervloekte huis — Ik weet wel dat ik het zoo niet mag noemen, want het is mijn eenige toevlucht, maar het is hard voor een man, die altijd in de buitenlucht is geweest, in de bosschen, op de velden, met een goed paard tusschen de knieën, en een goede revolver in den gordel! Ik vlecht hier manden en van de opbrengst krijg ik een klein gedeelte. Iederen dag komt Sirinda mij halen en wandelen wij een uur. Zij houdt nog van mij, ondanks alles. Als zij er niet was geweest — wie weet hoe het met mij zou zijn afgelopen! Maar zij heeft mij altijd terzijde gestaan, mij hierheen gebracht, uit het hartje van de wildernis — De hemel alleen weet, met hoeveel moeite en opofferingen! En komt gij mij berichten brengen uit Engeland. Gij noemt mij bij den naam —

Hij wankelde even, greep toen tastend naar de hand van Raffles en drukte die uit alle macht, terwijl hij mompelde:

— Alleen hier zijt gij mij reeds welkom! Maar verder kunt gij niets voor mij doen! Ik ben machteloos gemaakt — Een wrak — een nietsnut! Ik dank U voor Uwe goede bedoelingen — en laat ons nu maar verder gaan!

— Dat zult gij ook, graaf Cilmount, maar niet alleen! vervolgde Raffles, de hand van den ander vasthoudend. Wij moeten eens praten. Zoo komt gij niet van mij af. Ik weet dat een verrader Uw papieren heeft — maar ik weet ook, dat hij ze niet zal houden! Hoe was zijn naam?

— Hij heet Dave Carruthers. Hij is nog een soort van neef. Van daar een vage familietrek met de Cilmounts. Alleen was hij blond —

— Nu verft hij zich! zeide Raffles eenvoudig.

— Die schavuit! En hij woont nu op „De Zilverbeuken“?

— Als heer en meester! Maar ik verzeker U dat het niet lang meer zal duren, als gij mij maar toestaat U te helpen en voor Uw rechten op te komen!

Toen zag Raffles de angstige, bedroefde uitdrukking op het gelaat van het meisje, en hij vervolgde glimlachend:

— Uw kleine vriendin kijkt mij een beetje bang aan! Zij heeft zeker ongelijk, niet waar?

— Natuurlijk heeft zij ongelijk! Zij blijft bij mij, al zou ik keizer van China worden! zeide de blinde, en voor het eerst verscheen er iets als een glimlach op zijn krachtig, mannelijk gelaat.

— Dat wist ik wel! Komt dan nu mede, dan zullen wij eens rustig overleggen in de kamer van ons hotel! Een ding vraag ik U slechts op Uw woord als edelman — stilzwijgendheid

over dit alles, hetzij onze plannen al dan niet zullen slagen.

— Die beloof ik U! antwoordde de blinde eenvoudig. Ik begrijp Uw bedoelingen niet, ik weet niet hoe gij mij hebt kunnen vinden. Maar ik moet U vertrouwen! De klank van Uw stem zegt mij, dat ik dat doen kan! Beschrijf mij de heeren eens Sirinda, ik weet gaarne, hoe mijn vrienden er uitzien.

Het jonge meisje bloosde even en gaf toen een korte doch duidelijke beschrijving van de drie mannen, die er glimlachend bijstonden. Toen zij weer zweeg, zeide Douglas Branten in gedachten:

— Het is vreemd — maar zoo had ik mij U juist voorgesteld! Laten wij dan nu gaan — en ik hoop dat gij zult slagen in Uw poging! Ik geef U mijn woord van eer, dat het mij niet in de eerste plaats om het geld te doen is. Ja zelfs de titel is mij tamelijk onverschillig — maar ik geloof te mogen zeggen, dat ik hem nog altijd met eere kan dragen — ik heb nooit iets gedaan, dat een smet kan werpen op den edelen naam van de Cilmounts.

— Daar van ben ik overtuigd! zeide Raffles.

— Maar ik wil niet dat die Dave Carruthers de vruchten plukt van zijn verraad! riep Douglas uit.

— En deze jonge dame — wat gebeurt er met haar, als ik slaag, en U weer in het bezit heb gesteld van Uw papieren?

— Wel heel eenvoudig, zij zal mij natuurlijk volgen! Gij gelooft toch niet dat het voor haar verschil zal uitmaken, of ik een rijk edelman ben, dan wel een arm zwerver? Als ooit een man heeft kunnen zeggen, dat hij om zijn zelfs wil werd bemind, dan ben ik het wel! Zij heeft pas in de allerlaatste weken uit mijn mond gehoord wie ik ben, na dien schurkenstreek van Dave! Ja, zij heeft zelfs nog moeite gedaan, den ellendeling te achterhalen, maar die pogingen heeft ze spoedig moeten staken. Het was ook geen vrouwenwerk. Toen wij hier aankwamen, had hij al weken tevoren natuurlijk de boot naar Engeland genomen, en ik begreep, dat ik rechteloos en machteloos was!

Terwijl zij spraken, waren zij langzaam verder gegaan, Raffles aan de linker zijde van den blinde, Sirinda aan zijn rechter kant en nu liep de jonge graaf met hoog opgeheven hoofd voort, zelfbewust, ondanks zijn vreeselijk gebrek.

Het was alsof de kennismaking met die vreemde delingen hem nieuwe kracht had geschonken.

De weg naar het hotel was kort, en zij legden hem te voet af.

En niet zoodra waren zij in de ruime logeer-

kamer van Raffles, of deze voerde den jongen edelman bij het raam, schoof de gordijnen, terzijde, zoodat het licht vrijelijk kon binnendringen, en zette hem toen op een stoel neer met de woorden :

— Ga daar nu eens zitten — zoo — met Uw gelaat naar het licht gewend ! Zeg mij nu eens, of gij bemerkt wat ik nu doe !

Raffles had zijn hoed genomen, en bewoog dien op een paar decimeters afstand van het gelaat van den jongen man langzaam op en neer.

— Ik kan merken dat het nu en dan een weinig lichter voor mijn oogen wordt, zeide Douglas. Maar dat wist ik reeds ! Helaas maakt het voor mij niet veel verschil uit, die wetenschap !

Raffles zeide niets. Hij was tegenover den blinde gaan zitten vatte diens hoofd tusschen beide handen, draaide het langzaam naar alle richtingen en bekeek met scherpen blik de groote, glanslooze oogen.

Toen zeide hij op gedempten toon tot Brand :

— Misschien heb jij je loupe bij je ? Zoo niet, tracht er dan in het Hotel een te krijgen.

De blinde, die een deur hoorde open en dicht gaan, legde zijn bevende hand op den arm van Raffles, en vroeg toen, terwijl zijn stem wat

schor werd :

— Wat beteekent dat ? Zijt gij een dokter ?

— Ook dat ! antwoordde Raffles kalm.

— Geloof gij soms — — maar neen, ik ben krankzinnig ! Dat zou niet waar kunnen zijn !

— Men kan nooit weten ! zeide Raffles eenvoudig. Regimentsdokters zijn geen specialisten, en moeten dikwijls al te gehaast iemand onderzoeken.

De deur werd weer geopend en Brand kwam weer terug met een sterk vergrootende leesloupe, die hij aan Raffles ter hand stelde.

En met dit eenvoudig toestel onderzoekt Raffles nogmaals met groote zorgvuldigheid beide oogen van den blinde.

Toen liet hij het vergrootglas langzaam zakken en keek Sirinda aan.

En deze scheen iets in dien blik te lezen, dat haar plotseling de kleine hand voor den mond deed brengen, als om daarin den schreeuw van vreugde terug te dringen, die haar naar de lippen wilde stijgen.

Zij was snel een paar stappen op den man toegetreten, dien zij lief had, en legde haar handje op zijn schouder. Haar gelaat was doodsbleek geworden.

Trof Lord Lister cigaretten aan op het bureau van een aristocraat, dan waren 't altijd .... „DUBEC” cigaretten.

HOOFDSTUK VII.

RECHTSPRAAK.

Het was omstreeks acht uur in den morgen, en Douglas Cilmount, alias Dave Carruthers was bezig met de hulp van den ouden bediende, die zwiwend heen en weer liep, twee groote koffers in te pakken.

Hij scheen slecht gehumeurd te zijn, Mijnheer Carruthers, en een diepe rimpel liep dwars over zijn voorhoofd.

Hij smet nijdig wat kleederen op een stoel, en gaf met bitse stem zijn bevelen, terwijl hij nu en dan een blik wierp op zijn hologe.

— Is de chauffeur gewaarschuwd? vroeg hij na eenige oogenblikken.

— De auto zal over een half uur hier zijn, graaf! antwoordde de oude man.

— Kan het niet eerder? Ik moet beslist den trein naar Londen halen!

— Het zal onmogelijk zijn, graaf! De chauffeur zegt, dat hij nog minstens een half uur voor de reparatie noodig heeft.

— Zeg dan dat hij moet voortmaken! Dring hem tot haast! De auto moet er over een half uur zijn! Heb je me goed begrepen?

De oude man gaf geen antwoord, en verliet het vertrek.

Carruthers keek hem woedend na en bromde voor zich heen:

— Als ik niet beter wist, zou ik zeggen, dat die oude schelm mij wantrouwt. Gelukkig dat binnen een half uur alles achter den rug is. Ik heb er meer dan mijn bekomst van en het wordt ook tijd dat ik hier de stof van mijn kleeren schud.

Hij keek op bij het hooren van een licht geruis. De deur was opengegaan en Joan stond op den drempel.

Zij was zeer bleek, en er lag een eigenaardige, loerende uitdrukking op haar gelaat.

Hij nam ternauwernood notitie van haar, toen zij een paar stappen de groote kamer binnen kwam en toen toonloos vroeg:

— Je blijft dus bij je plan?

— Dat spreekt vanzelf!

— Je gaat vandaag nog heen?

— Over een half uur. Ik heb je aangeboden om mij te vergezellen, dat weet je heel goed!

— En ik heb geweigerd, tenzij je eerst met mij in het huwelijk zou treden!

— Daarop heb ik weer gezegd, dat je naar den duivel kon loopen, en daarbij blijf ik! Mij dunkt dat dit duidelijk is!

De vrouw beet zich op de lippen, en haar fraai gepenseelde wenkbrauwen trokken zich samen.

— Mag ik weten, waaraan die plotselinge haast om te vertrekken moet worden toegeschreven? vroeg ze toen.

— Daarop valt moeilijk te antwoorden! zeide Carruthers, een das beschouwend, die hij juist van den hanger had genomen.

Ik denk dat ik het moet toeschrijven aan een soort van innerlijken drang. Laten we het voorgevoel noemen, of wat je anders verkiest!

— Ben je soms bang geworden? vroeg de vrouw, en zij keek hem op een eigenaardige wijze aan.

— Bang is misschien het juiste woord niet maar er hangt hier iets in de lucht, dat mij prikkelbaar stemt. Ik kan er geen naam aan geven. Soms krijg ik den indruk, alsof die oude kerel, die bediende, mij uitlacht, en dan weer mij wantrouwt. En daarom is het beter, dat ik het zekere voor het onzekere kies, en maak dat ik weg kom — natuurlijk met het geld!

— En met de papieren!

— Zeker — met de papieren!

Hij keek haar wat aandachtiger aan. Er lag iets in den klank van haar stem, dat hem de das deed neerwerpen, en langzaam op haar toekomen.

— Wat beteekent die vraag? vroeg hij kortaf.

— O, niets bijzonders! De zaak is, dat je zonder die papieren natuurlijk niet ver komt! Ik weet dat je heel wat geld aan contanten hebt, maar je zou geen cent meer van een bank kunnen krijgen als je de gestolen papieren niet kon overleggen! Ik weet dat het fortuin van de Cilmounts wel op een tiental banken is vastgezet, niet alleen in Engeland, maar ook in Frankrijk, Duitschland en Amerika. Daarop reken je natuurlijk — maar je komt voor gesloten deuren zonder de documenten!

— Die zitten veilig in de kleine brandkast! spotte hij. Maak je niet ongerust. Aanstands ga ik ze daar uit halen!

De vrouw bleef hem maar aanstaren met haar strakken blik en haar vreemden glimlach, en toen vroeg ze, een stap naar de deur doende :

— Je neemt me dus niet mee ?

— Je kunt meegaan, als je wilt, zei hij onverschillig, maar niet als mijn vrouw ! Zet je die dwaasheid nu toch eindelijk uit je hoofd !

— Ja, ik geloof dat ik dat maar zal doen ! zeide Joan langzaam. Het geeft toch niets. Nu -- misschien zien wij elkander nooit meer terug, Dave

— Houd je mond, en noem dien naam niet !

— Waarom niet ? Wie weet hoe gauw je hem weer draagt. Ik zal je eens wat zeggen, mijn kleine Dave, eigenlijk had ik mij bloedig op je willen wreken — maar ik geloof niet, dat dat nog noodig is. Vaarwel dan — en ik zou je aanraden, een beetje voort te maken ! Vlugger dan je nu doet ! Je moest, dunkt me, maar niet eens op de auto wachten !

Ze had dit alles op een vlakken toon gezegd, tusschen de deur en het raam staande, en naar buiten kijkend.

Zij kon een groot deel van den straatweg overzien van waar ze nu stond.

Het was er nog zeer stil.

In de verte kwam een gesloten auto aanrijden, in snelle vaart.

En weer verscheen de vreemde glimlach om de dunne geverfde lippen. Toen zei ze kortaf, zich vlug naar de deur wendend :

— Adieu, ik zal dan nu maar gaan ! Het ga je goed, Dave ! Ik geloof dat wij elkander niets meer te zeggen hebben !

— Adieu ! bromde de man, die zich weer met zijn koffer bezig hield.

Het volgend oogenblik was de deur achter de vrouw dichtgevallen.

Hij hoorde haar snel, op haar hooge hakjes over het marmer van de vestibule loopen.

Toen werd het stil.

En een vreemde gewaarwording maakte zich van den bedrieger meester.

Hij had Joan nog nooit zoo gezien, met dien raadselachtigen glimlach om de lippen, en dat wonderlijke, spottende licht in haar oogen. Wat had zij toch bedoeld met alles wat zij zeide ? Waarom drong zij niet meer aan, om hem te vergezellen ?

Maar lang dacht hij hierover niet na. De tijd drong. Hij begon haastig den koffer verder te pakken, nu en dan een blik op zijn horloge werpend.

Hij stond daarbij met zijn rug naar het raam, en daardoor kwam het misschien, dat hij niet zag hoe de gesloten auto den zijweg naast het groote park was ingeslagen, misschien wel om halt te houden voor de kleine tuinpoort. —

Na tien minuten ongeveer stampde hij ongeduldig op den grond. Hij wilde juist schellen, toen de deur geopend werd, en de oude bediende binnentrad, zwijgend en statig als altijd, met een briefje in de hand, dat hij aan den gewaande graaf gaf.

— Voor mij ? vroeg Carruthers verbaasd.

— Van mevrouw de gravin ! antwoordde de oude man, die dadelijk het vertrek verliet.

Ongeduldig brak Carruthers de enveloppe open, en zijn gelaat werd wit als dat van een doode, toen hij las :

De ratten verlaten het zinkende schip, Dave ! Ik geloof dat ik nog juist bijtijds ben uitgeknepen, voor ze jou komen halen ! Als je nog tijd hebt, zou ik nog maar eens in de kleine gobelinkamer gaan kijken, waar je brandkast staat ! Naar de papieren behoef je niet meer te zoeken, want de kast is opengebroken en de papieren zijn weg ! Redt je huid, zooals ik zoo vrij ben geweest, de mijne te redden

JOAN.

P. S. Ik heb je portefeuille met bankbiljetten die ik op de kleine tafel van je eigen kamer vond, maar meegenomen ! Ik denk dat jij er toch niets meer aan hebt !”

Met een vloek verfrommelde de schurk den brief in zijn handen, en stormde toen als krankzinnig de kamer uit.

Maar ver kwam hij niet.

In de vestibule stonden twee heeren, die hij volstrekt niet kende, en waarvan hij ook niet begreep hoe zij binnen waren gekomen.

Zij waren beiden keurig gekleed, en hij zag wel aanstonds dat het geen politiebeamten waren.

Nog sidderend van opwinding en vrees vroeg hij heesch :

— Wat is er van Uw dienst ? Wie zijt gij ? Wat komt gij hier doen ?

— Wij komen even met je spreken, Dave Carruthers ! antwoordde de grootste van de beide heeren op ernstigen toon. Neen ? — doe hand uit je zak, of het zou je slecht vergaan ! Stapel niet de eene misdaad op de andere !

Een kleine revolver zette kracht bij aan die woorden.

De schurk zag den loop recht op zijn borst gericht, en langzaam gingen zijn handen de hoogte in.

— Men kan wel zien, dat je dat gebaar vaker hebt gemaakt, Carruthers ! zeide de man met de revolver spottend. Amice, doorzoek zijn zakken eens, en neem hem zijn browning

af — want een browning is het, te oordeelen naar den vorm van dien bult aan den achterkant van die pantalon, die ook wel gestolen zal zijn, juist als de rest!

Zwijgend deed de ander wat hem was opgedragen en inderdaad kwam er een geladen browning te voorschijn uit den broekzak.

— Zoo, nu kunnen wij gemakkelijker praten! Ik weet hier een aardig hoekje, Dave, waar we niet gestoord zullen worden — ten minste niet voor ik het wenschelijk acht!

Als een geslagen hond, krijt wit, maar met een moordlustige uitdrukking in de oogen stond de schelm daar, en ging toen schoorvoetend tusschen zijn beide vreemde bezoekers in door de vestibule.

Het drietal volgde een korte gang, toen werd er een deur geopend, en de drie mannen traden een vertrek binnen.

Het was een kamer met twee ramen.

In een hoek, waar het vrij donker was, boven een soort van estrade, bevond zich een muurschildering, met haar horizontale dwarse strepen gelijkend op een gebrandschilderd kerkraam.....

Dave liet zich zwaar op een van de twee stoelen neervallen, die zich in het vertrek bevonden, en kreunde:

— Gij moet door den duivel in eigen persoon gezonden zijn!

— Neen, door de Gerechtigheid! antwoordde de grootste der beide mannen, in wien men reeds John Raffles herkend zal hebben. Want je straf nadert, Dave Carruthers! En ontkennen zou je niet meer baten!

En toch ontken ik! schreeuwde Carruthers woedend opspringend. Wie zijt gij eigenlijk? Waarom noemt gij mij bij den naam, dien ik niet ken?

Maar Raffles schudde ernstig het hoofd en zei:

— Daar kom je te laat mee, Dave! Je bent al door de mand gevallen! En al was dat niet zoo — de man, dien jij zoo schandelijk hebt bestolen, zal je aanklagen!

— Ha, ha, dat zou ik willen zien! riep Dave op woesten toon. Hij kan mij niet aanklagen — hij is blind!

— Je weet dus om wien het gaat? vroeg Raffles koeltjes. Dat is dus je tweede vergissing, Dave, je hebt je daar leelijk versproken, man! In ieder geval zal die blinde je aanklagen, en je voor het gerecht dagen, tenzij je de verstandigste partij kiest en maakt dat je binnen twaalf uren niet alleen Holbeach maar zelfs Engeland verlaten hebt! en mij dunkt dat wij je maatschappelijk behandelen! Luister eens, Dave! Wij zijn niet alleen gekomen. Er zitten bij het

kleine tuinhek in een kleine auto twee politiemannen te wachten, die maar een enkel sein noodig hebben om binnen te komen en je te arresteeren!

— Op wiens aanklacht? schreeuwde Dave woest, die zich aan een stroohalm scheen te willen vastklappen.

— Op de aanklacht van Douglas, graaf van Cilmount! antwoordde Raffles op strengen toon.

— Die zit in Australië, in de noordelijke wildernis van Nieuw Zeeland! Hij kan mij niets doen! Hij is blind!

— Hij is hier, Carruthers! En hij is weer in het bezit van je papieren! Geef je nu toe?

De schurk was achteruit gedeinsd, alsof men hem een slag op het hoofd had gegeven.

Maar hij herstelde zich, al was het ook met moeite, en stamelde:

— Dat kan niet waar zijn! Hij had een vrouw bij zich, die zoo gek was, op hem te verlieven, maar die kan hem onmogelijk hierheen hebben gebracht, hij had geen cent meer!

— Omdat jij hem alles had ontstolen, als een schurk en een lafaard donderde Raffles hem toe. Maar wat Sirinda niet kon doen, dat konden zijn vrienden! Hij is hier, zeg ik je, en zal tegen je getuigen!

— Hij is blind, geen rechter zal eenige waarde hechten aan zijn verklaringen!

Raffles keek den laffen schurk een oogenblik strak aan, en hief toen de hand op.

Alsof er op dit sein gewacht was, ging de geheime deur in de kast open, en uit het zware, even oude meubel stapte Douglas Branton met Sirinda aan zijn zijde.

Met een kreet van ontzetting sprong de ontmaskerde schrik achteruit.

Maar toen maakte zich een dolle woede van hem meester.

Plotseling drong het besef tot hem door, dat hem in een slag alles hier ontroofd werd, wat hij gestolen had.

Hij greep in zijn binnenzak, en het volgende oogenblik schitterde een breed knipmes in zijn rechter vuist, en hij stormde op den man toe, dien hij had beroofd en vernederd, alleen maar gehoor gevend aan zijn ontembare behoefte aan wraak.

Hij hief het mes op, om het den ander in den borst te stooten, maar verder kwam hij niet.

Douglas had zijn vuisten gebald, en met vreeselijke kracht trof een daarvan den laffen schurk in het gelaat.

Dave wankelde achteruit, terwijl het bloed hem uit den mond stroomde, en wilde opnieuw toestooten, maar nu greep Douglas zijn pols, en ontwong hem het mes, dat kletterend op den

parketvloer viel.

De oogen van Dave kregen een glazige uitdrukking en nauwelijks hoorbaar hakkelde hij :

— Hij ziet ! Hij ziet !

— Ja, ik zie ellendeling, dank zij de hulp van trouwe vrienden ! Ik zie je verraderlijke tronie, ik zie den indruk van mijn vuist, op je gezicht, jij Judas ! Pak je weg, en dank den hemel, dat het hierbij blijft ! Ik geef je een half uur Dave Carruthers ! Ben je in dien tijd niet verdwenen, dan wordt het sein gegeven — en we zouden je medeplichtige ook gauw genoeg te pakken hebben ! Er zal dan geen ontkomen meer voor je zijn !

Het bleef even stil in het oude vertrek.

Als verwezen staarde Dave naar den man, die daar als door een wonder genezen was van zijn blindheid, en hem verachtelijk aankeek met zijn groote, thans van minachting fonkelende oogen.

Toen pas gaf hij zich gewonnen.

In gebogen houding sloop hij het vertrek uit.

De partij was verloren.

Nog geen tien minuten later zag men hem met haastige schreden en een klein handvalies bij zich door het hek gaan van het park, dat behoorde bij het prachtige huis, hetwelk hij reeds zijn eigendom had gewaand. — —

De volgende aflevering bevat:

De man zonder geheugen

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt **TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885